

Leto IX. (Vol. IX.)

1. MAJA 1917.

Štev. (No. 9.)

"Ave Maria" izhaja vsako prvo in tretjo soboto v mesecu s prilogo "Slovenska Žena".

Kraljica majnika.

Prišel je maj
spet v log in gaj,
pomladil ves je svet.
Li veš, zakaj
prišel je zdaj
ves v cvetje tak odet?

In rožice
tak miljene
cveto v krasoti vsej.
Zakaj brste
in tak duhte
zdaj v maju bolj kot prej?

Spet ptičice
vesele vse
vrnile so se v gaj.
Čemu so se
vrnile vse,
da žvrgole za maj?

Krasoto vso
neskončno to
je Stvarnik sam poslal,
da klanjajo
proslavljajo
Kraljico, k jim jo dal.

Zato i mi
smo vdani Ti
in kličemo z srca:
Vse naj časti
Te naj slavi
Kraljica Majnika!

Medvedoslava.

MATI LJUBEZNIVA, PROSI ZA NAS.

ŠMARNICE.

Spisal K. o. f. m.

Uvod.

Ker velika večina naših čitateljev ne boče mogla v cerkev k šmarnicam radi razmer, v katerih žive, podajamo tukaj kratko navodilo, kako se morejo šmarnice prav primerno obhajati doma.

V "parlorju", na najlepšem mestu stanovanja naredite šmarnični oltarček. Matere, pustite to delo kolikor le mogoče otrokom in njih okusu, tako bodo dobili veselje do šmarnic. Enako prepustite njim zalivanje cvetic, skrb za lučko i. t. d.

Vsaki večer, takoj po večerji, zberite okrog tega oltarčka vso svojo družinico in opravite pobožnost skupno. Tu podajmo primerno navodilo za vsaki dan posebej, katerega se lahko poslužite. Pustite zlasti dečkom, da vsaki večer eden prebere "Branje". Druge molitve naj opravljajo pa vsi za vrstjo.

Ta premišljevanja bodo lahko služila gg. duhovnikom za cerkev. Ker je le malo cerkva, kjer bi se šmarnice opravljale vsaki dan, zato bode besedila dovolj ako združijo "Branja" večih dni na en dan.

Prosimo lepo, naj se po vseh hišah, kjer se bodo opravljale šmarnice, zmoli tudi eno Češčeno Marijo, za vse nesrečne naše rojake, ki so izgubili sv. vero, ki letos niso opravili velikonočne spovedi, kakor svetuje Mrs. Jordan iz Willarda Wis.

1. DAN.

-. Molitev: Pod tvoje varstvo pribežimo, o sveta božja Porodnica, ne zavri naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnosti, o častitljiva in blagoslovljena Devica, naša gospa, naša srednica, naša besednica! S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči!

V. Prosi za nas, sveta božja Porodnica.

O. Da postanemo vredni obljud Kristusovih.

Molimo. Podeli nam, svojim služabnikom prosimo, Gospod Bog, da se bomo vedno veselili zdravja na duši in na telesu, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije, vselej Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni. (Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.)

VESELI in lepi maj nas je zbral zopet okrog podobe naše ljube nebeške matere Marije k lepim šmarnicam.

Zakaj pa človeško srce tolikanj ljubi Marijo?

Najprej je izvolil Marijo za Mater svojemu sinu Jezusu Kristusu, Odrešeniku sveta.

Nekoč, bilo je 25. marca, ko je presveta devica Marija, zatopljena v gorečo molitev, klečala v revni hišici v Nazaretu. Zasveti se naenkrat in nebeško lep angelj Gabriel stopi pred njo in oznani, da je ona tisto srečno bitje, ki bode dala svetu Odrešenika. Toda ona sama mpra v to privoliti. "Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi", je ponižno odgovorila Marija in se uklonila neskončnemu sklepu božjemu. In v tem trenutku je "Beseda meso postala in je med nami prebivala". Bog sam je vzel nase človeško natoro in človeško telo.

Ko je Maria začutila, kaj se je zgodilo, zapela je v neizmerni svoji sreči in radosti najlepši spev svojemu Bogu, tako imenovani "Magnificat" — "Moja duša poveljuje Gospoda"

Tako je postala Marija Mati božja.

Kaj čuda, da jo je radi te časti tudi angelj pozdravil: "Ave Maria!" — "Češčena Marija!"

Da, neizmerna je čast, katero je Marija s tem dosegla. To je čast vseh časti.

Sv. Bernhard je veliko premišljeval o tej Marijini časti. Toda pravi: "Mislím, da človeški razum nikdar ne bode v stanu zapopasti vse neizmerne velikosti milosti, katero je sprejela Marija, ko je poslala Mati božja.

Vsaki dan trikrat nas vabi sveta cerkev, da se spomnimo na ta slovesen dogodek in ponižno počastimo svojo nebeško Mater Marijo kot Mater božjo. Zjutraj, opoldne in zvečer se oglasi zvon iz vseh katoliških cerkva celega sveta in nas povabi k molitvi "angeljskega češčenja."

Molimo radi to molitev, ki nas spominja dogodka našega odrešenja, ki nas pa tudi opominja, da z angeljem Gabrielom radi pogosto in ponižno pozdravljamo Marijo s pozdravom "Ave Maria" — Češčena Marija!"

Molimo jo takoj!

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

2. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

MARIJO ljubimo, ker je tudi naša mati.

Kako pomilovanja vredni so otroci, ki nimajo ljube matere. Sirote jih imenujemo in se nam smilijo. Res, otrok, ki nima matere, je revež! — Nihče ga nima rad! Nihče zanj ne skrbi.

To je gospod Jezus vedel. Zato je pa obljubil, da nas ne bode zapustil kakor sirote, ko je rekel: "Ne bom vas zapustil sirot!"

In res, ko je visel na svetem križu in končeval svoje delo odrešenja, zapustil nam je v svojem testamentu — mater. Iz križa je zaklical svoji Materi: "Mati, glej tvoj sin!" in nam: "Sin, glej, tvoja Mati!" Hotel je reči: "Mati, mene bodeš sedaj zgubila. Tako pa, glej, dajem ti novega sina, nove otroke — cel človeški rod! bodi jim skrbna Mati. Ljubi jih, prosi za nje, skrbi za nje, pomagaj jim, vrši nad njimi dela dobre in ljubeče matere, da ne bodo sirote."

"Zato pa "Sin, glej, tvoja Mati! "Človek, glej, ne boš sirota zapuščen! Tu ti dajem mogočno, dobro in ljubečo Mater. Moja lastna dobra Mati bode tvoja mati. Glej jo! Ljubi jo.

Da, po Jezusovi oporoki smo mi Marijini otroci in Marija je naša ljuba Mati.

Sv. Stanislav Kostka je zelo ljubil Marijo. Vprašali so ga zakaj? Rekel je: "Kako bi je ne ljubil, saj je vendar moja Mati.

Da, grd je otrok, ki ne ljubi svoje matere. Nesrečen je pa tudi vsak človek, ki ne ljubi Marije.

Litanije Matere božje.
Marijina pesem.

3. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

KAKO pa postanemo Marijini otroci?

Marija je naša ljuba in dobra Mati. In kot taka kako zelo nam želi pomagati. Kako zelo nam želi dobrote deliti. Tako, ako hočemo, da bomo tudi mi njeni otroci, jo moramo ljubiti.

Cela naša sveta vera sloni na ljubezni. Sv. Pavel lepo piše: "Ako bi imel vso vero, ako bi svoje telo dal tako, da bi gorel. Ako pa ljubezni nimam, sem nič! Kakor zvenec zvon sem in kakor doneč bron." Kdor ne služi svojemu Bogu iz ljubezni, je njegova služba božja nič. "Ljubi gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca, to je prva in največja zapoved."

Enako tudi mati. Zastonj bi ji sin dajal darov, zastonj bi ji skušal vstreči, ako bi mati vedela, da jo sin ne ljubi, bi ne hotela njegovih darov, ne, nič, Zakaj ne? — Ljubezen hoče ljubezni. Koga mi ljubimo, želimo si njegove ljubezni za našo ljubezen. Marija nas ljubi kot mati. Ali je čudno potem, da želi tudi ona od nas ljubezni otrokove.

Zato vidiš, ako hočeš biti dober otrok Marije, ljubi jo! Vrni ji ljubezen za ljubezen.

Ako se hočeš ta mesec navdušiti, da boš postal dober otrok svoje matere Marije, prvo kar moraš, je: ogreti svoje srce v ljubezni do matere. Po tej ljubezni bodeš postal Marijin otrok in Marija tvoja mati.

Kakor nam toraj kliče Gospod Jezus: Sin, hči, daj mi svoje srce. Tako ti kliče tudi tvoja mati Marija: Sin, hči, daj mi svoje srce. Vse lepe cvetke tvojih šmarnic, vsi darovi, vse molitve v čast Mariji, vse je nič, ako ni ogreta in pozlačena v ognju tvoje otroške ljubezni do matere Marije.

Da, ta mesec mora biti tudi za moje srce mesec nove, pomlajene in pozivljene ljubezni do Marije!

O Mati, sprosi mi ljubezni do tebe.

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

4. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

ZASTONJ pa ima kdo dobro mater, ako je ne uboga, ako je nima rad, je noče poslušati, gre proč od nje. Koliko mater bi tako pomagalo svojemu sinu, pa sin noče svoje matere. Tako mu mati ne more nič pomagati. . . . Joka taka mati, ker ljubi svojega sina in želi, da bi jo poslušal, da bi ji dovolil, da bi mu skazovala veliko materino ljubezen in skrb.

Enako je zastonj Marija tvoja mati, ako je pa ti ne maraš, ne ljubiš, je ne priznaš. Rada bi ti skazovala svojo materino skrb in ljubezen. Toda če je ti ne maraš, je ne častiš, se ji ne priporočaš — zastonj imaš to dobro mater.

Zato pa, "Sin., glej, tvoja Mati!" "V vseh stiskah in nevarnostih življenja zateci se k nji kot ljubeč otrok. Če si bolan, če se ti hudo godi, če si v stiskah sin., glej, tvoja Mati! Če si v skušnjavah, če si v nevarnosti, da ne zajdeš na slaba pota: sin, glej, tvoja Mati.

Mlad fant je prišel k spovedi pri nekem sv. misijonu. Zašel je globoko na slabo pot. Toda prišel je k misijonu in spoznal svojo zmoto. Rekel je misijonarju: "Daleč sem zabredel. Malo je hudega, da bi že ne bil storil. Toda nekaj nisem nikdar opustil: skoraj vsaki večer sem zmolil eno Češčeno Marijo, kar me je moja mati naučila. Prepričan sem, da me je ravno to rešilo." In najbrž je imel prav. Dokler namreč človek ljubi Marijo, ni sirota, ker ima dobro mater, ki gre za njim tako dolgo, da ga pripelje nazaj na pravo pot. — Zato, če bi kdaj v življenju vse pozabil, zabredel še globeje, nekaj ne bom pozabil: Marije ne bom nikdar pozabil!

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

5. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

KAKO žalostno je v družini, kjer otroci ne ljubijo svoje dobre matere! In v kolikih družinah vidimo to. Mati je tako dobra, tako ljubi svoje otročiče. Otročiči odrastejo, pa prav nič ne marajo za mater. Kako je to mogoče? Ali ne vidijo v ljubečih materinih očeh, kako ljubeče se nanje ozirajo? Ali ne čujejo materinih sladkih besed, ki so polne ljubezni? Ali ne vidijo, kako jim vkljub njihove porednosti mati ljubeče streže? — O, ko bi to vedeli, ko bi spoznali, potem bi gotovo morali ljubiti svojo mater. Koliko takih otrok spravi v prezgodnji grob svojo mater. Mati umrje. Ko jo nimajo več, še le spoznajo. Koliko sinov je že potem na grobu materinem jokalo in priznalo: "O, mati, nisem te poznal! Nisem spoznal tvoje ljubezni. Zato sem te žalil. Mati, mila mati, odpusti!"

Vidiš, kdo ne ljubi Marije? — Kdor je ne pozna. Kdor ne pozna njene ljubezni. Kdor je trd do vseh dokazov njene ljubezni, skratka, kdor ne pozna kako dobra, kako mila in skrbna je ta nebeška Mati Marija!

Ako hočeš, da se bode toraj ta mesec vnelo tvoje srce ljubezni do Marije, velikokrat misli na njeno ljubezen. Zato so šmarnice. Zato je majeva pobožnost, da vsaki dan kaj lepega čujemo o Mariji, da jo bomo tako bolj in bolj spoznavali in toliko bolj jo bomo ljubili.

Ali ni lep in krasen namen, katerega imajo "šmarnice", majeve pobožnosti? Ali ne vidiš, kolikega pomena so za te, za tvoje duševno in telesno življenje?

Da, kakor se v mesecu maju cela narava obnavlja in poživlja, kakor se cela narava vzbudi k novemu življenju, tako se mora v majniku obnoviti in poživiti tudi naše srce v novi ljubezni do Marije. Ptičke se opet oglasijo. Slavček že poje svoje večerne pesmice. Tako se mora tudi naše srce oglasiti v novem spevu, spevu ljubezni do Marije.

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

6. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo . . .

ALI smo pa mi zadovoljni, ako nas kdo ljubi samo danes, jutri nam pa hrbet obrne? Ali mislimo, da nas ljubi človek, ki je z nami danes prijazen, jutri nas pa prezira. Danes nam pomaga, jutri pa ne. Ne, tak človek, vemo, da nas ne ljubi. Ljubezen se ne spreminja. Ljubezen je stanovitna. Ljubezen vse prenese, vse pretrpi, vse žrtvuje.

Kako stanovitna je materina ljubezen! O, kako dobra je bila naša mati do nas! Koliko noči je prečula ob naši zibeljki! Koliko težav je imela z nami, ko smo bili še majhni! Ali mati preneha ljubiti porednega otroka? Ali mati preneha ljubiti otroka, ki jo žali, ki jo zaničuje, ki jo zapusti? Ne! Materina ljubezen je stanovitna! Zakaj? Zato, ker je to prava ljubezen.

Jezus Kristus nas je ljubil. Ali nas ni ljubil tudi v svojem trpljenju, v svoji smrti na križu. Da, ljubezen ga je privedla v smrt za nas, ljubljence njegove.

Ljubiš ti svojo Mater Marijo? — Veš, kje in kako se bode treba pokazati, ako jo res ljubiš? Ako je tvoja ljubezen stanovitna. Ako jo ljubiš danes, jutri, pojutranjim, vsaki dan. Ako ti ni težko zjutraj zmoliti enega angeljskega pozdrava, da jo počastiš. Ako ti ni težko zvečer, ko legaš spat, zopet poslati pozdrav proti nebu.

Zato vidiš, je pa celi maj Marijin mesec. Šola ljubezni do Marije, da se 31. dni, celi mesec vsaki dan učiš stanovitne ljubeni, ljubezni vsaki dan, ljubezni povsodi.

Morda ti bode težko ta mesec kak večer opraviti šmarnice, opraviti pobožnost, katero si se odločil, da jo bodeš skozi cel mesec opravil. Težko bode to. — Vendar ne pozabi, to je šola. Ljubezen, prava ljubezen je stanovitna, vse prenese, vse stori in vse potrpi.

Da, če mi bode tudi težko kak večer opraviti šmarnice, vendar prisiliti se hočem k temu. Jaz preziram ljubezen, prijateljstvo, ki ni stanovitno.

Ta mesec se hočem naučiti stanovitne ljubezni do Marije!

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

7. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

KAKO lepo je sedaj spomladi zunaj v naravi! Vse je v cvetju, vse je v zelenju. Še le pred enim mesecem ni bilo tako. Takrat je bilo še vse prazno, drevesa gola, cvetljic ni bilo, trave ni bilo, ptičkov ni bilo. Zakaj ni bilo tega? Bila je zima. Toda prišlo je pomladansko solnce. Njegovi žarki so močneje posijali na travnike in livade in ta solčna toplota je privabila vso to zelenje, vse te cvetlice, vso to pomladno lepoto iz tal.

Tako je tudi naše srce, ako ni ljubezni do Marije. Vse je mrtvo, vse je puho, vse je prazno. Ako pa človek ljubi Marijo, je pa kakor narava spomladi. Kako sili ta ljubezen na dan!

Da, ljubezen noče biti skrita v srcu, hoče iti na dan. Kdor koga ljubi, mu skuša to ljubezen na zunaj v dejanju pokazati. Ljubljenec mora izvedeti, da ga ljubimo. Kako nesrečne se čutimo, če bi ljubljene osebi ne mogli pokazati svoje ljubezni.

Zato pa vidiš, ako hočeš, da bode Marija tvoja dobra mati, pokaži, ali vsaj skušaj ji pokazati in razodeti, da jo zares ljubiš.

Kako pa?

Kakor dete skuša pokazati svoji mami.

Glej ga, kako je majhen, pa že prinese mami šopek cvetljic, pa že skuša mami pomagati pri delu, kaj prinesiti, kaj zanjo storiti. Da, to so malenkosti. In vendar, glej, kako jih je mati vesela, zakaj gleda na nje, gleda ljubezen.

Koliko malenkosti je, prav majhnih malenkosti, s katerimi ti lahko pokažeš svoji nebeški Materi Mariji, da jo ljubiš. Na primer, da zmoliš zjutraj in zvečer Češčeno Marijo, greš k šmarnicam, da storiš kaj za njeno čast.

Da, ljubezen svojo do Marije hočem pokazati v dejanju!

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

8. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

LJUBEZEN pokažemo svoji materi stem, da je ne žalimo.

Divji rimski cesar Neron je umoril modrijana Seneka, mladega moža, ki je učil nauke, ki so bili v marsičnem podobni našim krščanskim naukom. Ta modrijan je imel v Rimu mater, imenitno in vplivno gospo, katero je čislal celo cesar Neron. Ko je čul, kako mati žaluje za kruto umorjenim sinom, hotel jo je cesar potolažiti in poslal ji je bogatih darov. Naročil je sporočiti njej svoje pozdrave in ji povedati, kako visoko jo časti in spoštuje. Užaljena mati mu je pa ogorčena vrnila darove z vsklikom: "Kaj? sina si mi umoril in ti praviš, da častiš mater?"

Marija mati Jezusova. On je njen ljubi sin. Vsak greh je pa žaljenje božje. Z vsakim grehom mi smrtno žalimo in nekako z nova pribijemo na križ Jezusa Kristusa, sina njenega, ki je za grehe naše moral umreti na križu.

Kdor hoče biti toraj zvest otrok Marijin, varovati se mora pred vsem greha. Spomni se, kako žalostna in v kako neizmernih duševnih bolečinah je stala ta Mati Marija pod križem svojega sina!

Ako si toraj udan grehu, ako smrtno žališ svojega Boga, moreš li biti dober otrok svoje Matere Marije! Ne! Na vse tvoje darove ti Mati odgovarja: Kaj? Sina si mi umoril, sina sovražiš, in hočeš častiti Mater?

Zato se hočem v svojem življenju skrbno varovati greha. Smrtni greh je navečje in edino pravo hudo na svetu. Koliko gorja in nesreč povzroča. Vse kar je na svetu hudega, ima svoj izvor v grehu.

Kaj čuda je toraj rekla mati Blanka svojemu sinu kralju Ljudoviku francoskemu: Sin, kakor te nezmerno ljubim, te raje vidim mrtvega, kakor pa v grehu.

Ta mesec hočem varovati se vsakega greha.

Litanije Matere božje.
Marijina pesem

9. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo . . .

LJUBEZEN do Marije pokažemo, ako ji otroško zaupamo.

Marija je naša ljuba Mati. Kot taka, kako nam želi deliti dobrote. Komaj čaka, da jo česar poprosimo. Mati, glej jo, kako je vesela, ako jo otročiček česa prosi, pa mu more dati. Kolikrat se je zgodilo, da je ljubeča mati sebi pritrkala, sama bila lačna, da celo lakote umrla, samo, da je otroku svojemu dala jesti. Taka je mati.

Zato jo pa tudi tako veseli, ako vidi, da ji otrok zaupa.

Vidiš, kako slab si v svojih bojih in skušnjavah. Kolikrat si že sklenil, da tega ali drugega ne boš več storil. Pa vendar si še storil.

Ti vidiš, koliko grešnih priložnosti preži na tebe ob cesti tvojega življenja, da te v nesrečo pripravijo.

Vidiš, koliko zapeljivcev in pohujševalcev je, ki komaj čakajo, da te bodo v greh zapeljali in nesrečnega storili.

Glej pa na drugi strani svojo Mater, kako je mogočna. Kot Mati božja je nekako vsemogočna v svoji priprošnji. Bog ji da vse, zakar prosi. Kraljica nebes in zemlje je!

Ali nimaš toraj dovolj vzroka, da ji zaupaš?

Da!

Zato pa, otrok, zaupaj svoji materi! V vseh potrebah, pred vsem njo prosi pomoči. V vseh stiskah zateci se k njej. V vseh težavah njo prosi. V vseh skušnjavah njo prosi varstva, v grehu k nji kliči na pomoč.

Litanije Matere božje.
Marijina pesem.

10. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo . . .

NAŠE zaupanje mora biti trdno.

Ko je Bog Mojzesu v puščavi ukazal naj gre in udari s palico ob skalo, da bode pritekla voda iz skale, da se bode žejno ljudstvo napilo, je dvomil o božji besedi. Toda s tem je razžalil Boga in zato ni smel iti v obljubljeni deželo.

Tudi nas boli, ako nam kdo ne zaupa.

Zato pa mora biti naše zaupanje do nebeške Matere Marije trdno.

Ali si že videl otročička, kako je prosil, ko je hotel od matere kaj velikega izprostiti? Kajne, kolikokrat je ponovil svojo prošnjo? In kako stanovitno. Vedel je, kakšno je materino srce. Če bi tudi sicer ne hotela dati, dala pa bode gotovo, ako otrok ne neha prositi in če mu ni v kvar.

Tako moramo tudi s zaupanjem mi prositi, ko prosimo nebeško Mater Marijo. Mi vemo, da nam Marija more pomagati, nas more vslišati. Mi vemo, da ima materino srce do nas. Torej je treba samo vstrajati, treba samo zaupanja.

Na ženitnini v Kani Galilejski, kako hitro je bila poleg, ko je opazila zadrego. Niti čakala ni, da bi jo kdo prosil. "Vina nimajo", je takoj prišla k Jezusu in sprosila prvi čudež.

Ako si v stiski, zaupaj svoji nebeški Materi Mariji! Zaupno se obrni k nji za pomoč. Kakor skala naj bode trdno in močno tvoje zaupanje in zato kliči stanovitno, kliči tako dolgo, da bodeš uslišan. Materino srce je mehko!

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

11. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo . . .

NAŠE zaupanje do Marije mora biti neomajeno.

Ko je prišla Kananejska žena prositi k Jezusu pomoči za svojo bolno hčer, klicala je za Jezusom z velikim glasom. Jezus je pa ni hotel takoj uslišati. Toda žena se ni dala tako hitro odpraviti. Šla je kar za Jezusom in vedno bolj glasno klicala. Še celo, ko jo je Jezus zavrnil, ni izgubila zaupanja, temveč šla je dalje za njim. To stanovitno in neomajeno zaupanje je ganilo Jezusa. Obrnil se je k nji in ji rekel: O žena, veliko je tvoje zaupanje! In uslišal jo je.

Stanovitnost oblake prodere.

Tako moramo tudi mi prositi, ko prosimo Marijo pomoči in milosti.

Sv. rožni venc je krasna molitev. Poleg drugih prednosti, katere ima pred drugimi molitvami in pobožnostmi je ta, da se v tej molitvi angelski pozdrav Mariji in pa prošnje do nje tolikrat ponavljajo. Petdesetkrat ponovimo samo pri enem delu te molitve in petdeset zaupnih prošenj ponavljamo: "Sveta Marija, mati božja, prosí za nas grešnike zdaj . . ." in zopet, in zopet. Pri vsakih deset podpremo z zaupno prošnjo s posebno skrivnostjo iz življenja Jezusovega ali njenega. Kakor bi hoteli reči: "Mati, ne bomo te nehali prositi, dokler nas ne uslišiš!"

S to molitvijo je sv. Dominik velikanske reči dosegel za blagor svete Cerkve in svojega bližnjega. In molitev bode tudi nam naklonila velikih milosti.

Da, rad bom molil sv. rožni venec!
Litanije Matere božje.
Marijina pesem.

12. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

NA kaj pa naj upiramo svoje zaupanje do nebeske Matere Marije, da bode trdno in stanovitno in neomajeno?

Nato, da nam Marija more pomagati.

Že smo premišljevali ta mesec, da je Marija Mati božja. Kot taka je gotovo blizu Jezusovega srca. Ali more dobri sin svoj ljubljeni materi kaj odreči? Ne! Materina želja, zlasti pa materina volja mu je zapoved.

Marija je srednica milosti božje. Jezus nam je milosti zaslužil, deli nam jih pa Mati. Ali ni to jasno zlasti Jezusovih besed na sv. križu: "Mati glej, tvoj sin!" "Sin, glej, tvoja mati". Ali ni jasno, da je Gospod Jezus umirajoč hotel reči materi: "Mati, glej to strašno žrtev, katero sedaj darujem za človeštvo! To je cena za milosti, katere kupujem za človeški rod. Mati, glej, tvoj sin! Mati, tebe postavljam čez to zakladnico milosti. Ti jih deli človeštvu kot mati. In ali ni hotel reči nam: Človek, glej mati moja ima v oblasti vse milosti, pridi zaupno. Pridi k nji kot dete k svoji materi! Prosi jo in dobil boš, kajti ona je tvoja mati, in ima dobro materino srce do tebe.

Ali ni veliko Marija storila svojemu sinu Jezusu, ko je živel na zemlji? Ali ne veže četrta božja zapoved tudi njega, kot sina Marijinega?

Bil je pokoren svojim starišem na zemlji. Priznal je, da jim je dolžan po četrth božji zapovedi hvaležnost. Ali ji sedaj ne skazuje sinove hvaležnosti v nebesih? Gotovo!

Toda Marija pa ne potrebuje zase milosti. Toliko več jih potrebuje za nas.
Litanije Matere božje.
Marijina pesem.

13. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

MARIJA pa ne more samo pomagati, temveč nam tudi želi.
To sledi iz tega, ker je naša Mati.

Njeni otroci smo. Kaj bi pač mogla mati družega, kakor sinu pomagati v potrebi.

Ko se je neka ladija, ki je peljala izseljence iz Irske v Ameriko potopila, bila je na ladiji tudi mati s pol leta starim otrokom. Potovala je k svojemu možu, ki je prišel par mesecev pred njo v Ameriko in živel v New Yorku. Vsi potniki so popadali v morje. Ladijo so valovi vrgli na skalnat otok blizu New Yorka in jo razbili. Med drugimi, ki so se rešili, je bila tudi ta irska žena z detetom. Oprijela se je plavajoče deske in tako prišla na suho. Toda ta rešilni otok je bil skala. Tako je pretela tukaj potnikom še strašnejša smrt, smrt za lakoto. Tri dni so že tu čakali popolnoma obupani. Otrok je bil lačen. Mati je bila sama skrajno sestradana. V svojem obupu in svoji veliki ljubezni do otroka, kaj je mati naredila? Z ostrim kamenčkom si je predrgnila žilo na roki in z lastno krvjo nasitila gladu umirajoče dete. Tako je storila še dvakrat. Neka mimo ploveča ladija jih je slednjič opazila in rešila. Vsi so se po-

krepčali in ozdravili. Tudi otročiček je prišel živ in zdrav v New York. Samo mati je umrla.

Vidiš, to je bila materina ljubezen.

Tako tudi naša nebeška Mati hoče pomagati svojim otrokom, kadarkoli so v potrebi. Naš jok, naše solze, naše trpljenje in naše molitve so za njo sila, ki jo nekako nagiba, da nas hoče uslišati.

Marija pa tudi pozna našo revščino. Kako težko in grenko je bilo njeno trpljenje. Saj jo imenujemo Mater bolečin. "Poglejte in premislite ali je kaka bolečina, kakor je bolečina moja". In sedaj, ko je povišana v kraljico nebes in zemlje, ali je pozabila na svoje grenke ure, na svoje solze in na svoje gorje tukaj na zemlji? — Ne! Ako je mati povišana, povišano je tudi dete. In toliko bolj, ko je sama šla skozi vso človeško bedo. Ako vidimo koga v trpljenju, katerega smo že sami skusili, smo hitro ginjeni in pravimo: "Saj sem sam poskusil, kako je hudo. Smili se mi!"

Tako tudi Marija.

Da, zakaj bi ne zaupal Mariji, ki mi hoče vedno pomagati.

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

14. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo . . .

MARIJA nam pa želi pomagati tudi radi tega, ker je to želja njenega sina Jezusa.

V italijansko-avstrijski vojski je bilo. V vojsko je moral oditi tudi mlad vdovec, ki je zapuščal doma male otročiče in mater. Vojska je minila, vsi ki so pri življenju ostali so se vračali drug za drugim. Tudi ranjenci so se vračali iz bolnišnic vsak na svoj dom. Družine padlih vojakov ali vjetih so dobile obvestilo, kaj se je zgodilo z njimi. Samo ta mati ni dobila nikakega sporočila od nikoder. Vendar slednjič pride pismo iz vojaške pisarne. S tresočo roko sprejme mati tolikanj zaželjeno pismo. Odpre ga. Čudno! S kakim črnilom je pa pisano? — "Ljuba mati! Ranjen sem. Kri mi teče iz rane. — Ne bom dolgo. V teh zadnjih trenutkih pa mislim, na vas in na svoje otročiče. Ker nimam peresa, odlomil sem vejico in pišem s svojo krvjo. Mati, bodite mati mojim zapuščenim otročičem". O kako skrbno je gotovo ta mati spolnjevala zadnjo voljo sinovo, pisano z njegovo krvjo.

Jezus na svetem križu, ali ni pisal svoje poslednje volje? Da! Z ostrimi žebli s katerimi je bil na križ pribit, je pisal to svojo oporoko materi pod križem: "Mati, glej, tvoj sin!"

Ali ni oporoka z svetega križa, iz ust umirajočega sina Jezusa, materi sveta? Ali bi mogla tako ljubeča mati zavreči sinovo željo? Ne!

Marija nam želi pomagati, želi za nas skrbeti za to, ker je bila to zadnja volja umirajočega Jezusa na križu.

Saj še mi v našem življenju spoštujemo voljo umrlih starišev, umrlih prijateljev, še celo sovražnikov. Vsi narodi spoštujejo zadnjo voljo umrlega in jo imajo, kot zakon. Ovreci se mora le, če se more dokazati, da ni bila res tako ali tako volja rajncega.

O, da! Kdo bi mogel še dvomiti, da Marija hoče pomagati nam ubogim objokanim otrokom Eve, ko je vendar to bila želja Jezusova na križu, ko je umiral za nas in naše zveličanje.

Litanije Matere božje.
Marijina pesem.

15. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

IN Marija, ne samo da more in hoče pomagati, ampak tudi v resnici pomaga. Koliko milosti je že prejel človeški rod od Marije od onega velikega petka ko je postala naša mati, pa do danes! Koliko grenkih solza je njena materina roka otrla iz oči Adamovih otrok. Koliko grenkih ur je osladila človeškim srcem! Da, kakor bi se svet spremenil, od kar smo dobili njo! Ves svet je poln njenega usmiljenja.

Koliko hvaležnih src bije v hvaležni ljubezni za to, kar jim je skazala dobrega. Koliko človeških jezikov ponavlja: Marija mi je pomagala, Marija me je rešila, Marija me je ozdravila!

Da, seštejte vse lepe mične cerkve, kapelice in znamenja, katere so sezidane njeni slavi iz hvaležnosti za prejete dobrote in milosti. Seštejte vse njene podobe, ki vise po hišah bogatinov in revežev po celem svetu!

Seštejte vse pesmice, ki proslavljajo njo kot dobro mater v zahvalo za sprejete milosti. Seštejte knjige, knjižice, brošure, spise, liste, časnike ki nosijo njeno ime, ki oznanjajo njeno slavo, ki se ji zahvaljujejo za njeno pomoč.

Da, ves svet je poln njene časti in hvale!

In zakaj vse to? Za nič? Le zato, ker duhovniki tako uče? Ker vera to zahteva? Ne, ne! Bile so velike žene že v zgodovini človeškega rodu ki so storile nezmerno veliko za človeštvo. Toda ali se katera tako časti in slavi, kakor Marija? Da, morda ima katera kje kak bronast spomenik, kako knjigo, kako sliko, drugače se pa ne ve o nji.

Marija pa ima spomenik v vsakem srcu. Zakaj? Ker je naša mati. Ker je mati človeškega rodu, da še več, ker še sedaj po materinsko skrbi, ne za en narod, ne za eno deželo, temveč za vse, za ves svet, za ves človeški rod in za vsakega posebej, kakor bi bila mati samo enega. Da vsa ta slava po svetu, vsega si ne moremo drugače misliti, kakor to je dokaz hvaležnosti človeškega rodu do Marije. — Da, Marija spolnuje svoje dolžnosti, kot naša mati.

16. DAN.

Litanije Matere božje.
Marijina pesem.

Molitev: Pod tvoje varstvo

MARIJA res spolnuje zadnjo voljo svojega sina, da, res spolnuje dolžnosti ljubeče matere, je dokaz zgodovina katoliške cerkve.

Ko je gospod Jezus odšel iz sveta nazaj k svojemu očetu, ali nam ne pripoveduje ustno izročilo, kako so se učenci shajali okrog matere Marije? Ko

je izbruhnilo krvavo preganjanje vseh, ki so verovali v Jezusu, ali ni prva preganjana krščanska občina dobila svojo tolažbo in zavetje pri Mariji? Da, mati Marija je čula nad semenom sv. evangelija, ki je bilo vsejano po svetu po Jezusu Kristusu.

V stoletjih preganjanja, ko so se morali kristjani skrivati po temnih podzemskih votlinah, po gozdovih, ko so jih klali, morili in trpinčili v teh težkih časih, kolikrat so se verniki zaupno zatekli k materi Jezusovi. Praznik Marijinega Vnebovzetja je še z teh časov.

Ko so pozneje prihrumeli viharji kriyoverstva nad cerkev, ali ni stiskana cerkev še zaupneje pribežala k Mariji? Od stoletja do stoletja je rastla ljubezen in zaupanje vernikov do Marije, ker so vedno bolj čutili potrebo njene pomoči in varstva.

V časih sv. Dominika in sv. Frančiška, ko so se majali že temelji kat. cerkve, ko je Bog vzbudil ta dva velika moža, da rešita čplnič sv. Petra. S katerim orožjem sta šla v boj? Z rožnim vencem! Zbrala sta ljudstvo, da se je zateklo k Mariji za pomoč in rešila sta cerkev. Novo življenje se je vzbudilo. Ljudstva so postala zopet Marijini otroci — mati jih je rešila.

Luter je zavrgel Marijo! Kako se protestantizem cepi in deli. Kjer ni matere se družina razide. Focij je ohranil Marijo, shizmatična cerkev je skozi tisočletja ostala ena in edina ter se vedno bolj bliža resnici nazaj. Ima Marijo.

Da, katoliška cerkev stoji pod njenim varstvom. Zgodovina katoliške cerkve je zgodovina dokaza, kako dobra je ta naša mati Marija.

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

17. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo . . .

TUDI zgodovina narodov je jasen dokaz, da je Marija naša Mati.

Včeraj smo omenili Lutra. Vzel je narodu mater, razdelil ga je. Cepi se vedno bolj in bolj, dokler se ne bo popolnoma razcepil in uničil. Jasen dokaz v primeri z rusko-grško cerkvijo, kaj je krščanstvo z Materjo Marijo in kaj je krščanstvo brez Matere Marije.

Ni ga pa krščanskega naroda, ki bi ne imel velikih dokazov Marijine Materine skrbi za narode, ki so jo ljubili.

Španski narod, koliko ima zgodovinskih cerkva in praznikov, kateri še dandanes jasno dokazujejo, kako dobra je bila Marija temu narodu, kadar je bil njen otrok, kadar jo je ljubil in se k nji zatekel.

Na Francoskem enako! Katoliški nemški narod enako! Avstrijska zgodovina priča enako! Italijanska enako.

Kolikokrat so divjale divje vojske, ki so dobile zmago na Marijino priprošnjo. Treba omenjati samo boje s Turki. Praznik rožnega venca, praznik Marijinega imena, praznik Varstva Marijinega, praznik Marije vedne pomoči, ali niso ti dnevi glasne priče, ki govore od roda do roda, od leta do leta, kako dobra mati je bila Marija svojim narodom.

Velikanski Marijini spomeniki na Dunaju, Ljubljani in skoro po vseh večjih mestih Evrope, kaj so to družega, kakor jasne priče Marijine materine ljubezni do narodov.

Kolikrat so bil narodi v stiskah, divjale so kuge, bolezni, lakota, pa se je ljudstvo zateklo k Mariji in dobilo pomoč.

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

18. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

IN tudi naš slovenski narod, ali nismo mi žive priče, kako dobra je Mati Marija? Moj duh gre nazaj v temno zgodovino krvavih divjih bojov Jugoslovancev proti divjim Turkom. O kako strašni so bili ti časi! Kako grozne so bila leta pesjoglavske sužnosti! Vse ja zapustilo naš bedni narod, ter ga prepustilo njegovi žalostni usodi: naj pogine, ali se poturči ali pa reši. Vladarji se niso brigali zanj, sosedje so jih zapustili, samo eden mu je ostal zvest: Mati Marija.

V teh groznih časih je bil ubogi Jugoslovan obupan, tako strašno se mu je godilo. Toda zaupal je na mater. Najlepše Marijine cerkvice so bile sezidane tedaj v oni strašni dobi. Naši pradedje so vedeli, samo ena je rešitev, pod Marjinim plaščem.

Ko se je tedaj zasvetil na slovenskih gričih krvavi plamen rdeči kres in so zvonovi milo zapeli strašno pesem: Turek gre! — bežal je naš praded k Mariji na griček v tabor. Marijina cerkvice jim je bila edino zavetje. In od tam so se borili proti divjemu navalu krutih Turkov. Marija je obvarovala naše dežele, da je divji Turki niso mogli dobili v svojo oblast.

Bili so še drugi žalostni časi za naš narod. Prišle so strašne bolezni kuge, črne koze i. t. d. pri Mariji je dobil naš narod edino pomoč.

Ali je potem čudno, da je cela slovenska domovina posuta z mičnimi cerkvicami, lepimi kapelicami kakor nobena druga dežela več na svetu.

Ne čudimo se. Naše Brezje, Višarje, Šmarna gora, Dobrava, Trška gora, Mariborska cerkev, Žalostna gora, vse to so nepobitni, glasno kričeči dokazi, kako dobra mati je bila Marija slovenskemu narodu. Toliko cerkva in na tako visokih hribih se ne zida kar za šalo iz fanatizma, temveč samo iz trdnega prepričanja in hvaležne ljubezni.

Zato, Slovenski narod, ostani Marijin, in ne boš propadel!

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

19. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

MARIJINA božja pota so nadaljni dokazi Marijine skrbi in varstva do svojih otrok.

Že njih začetki so skoro povsodi samo hvaležnost za kake prejete milosti. Ta ali oni pošameznik, ta ali ona občina, okraj ali cela dežela ali cel narod je bil v kaki potrebi ali stiski ter se je zaupno zatekel k Mariji. Vsa svetna pomoč je odrekla. Nikjer in od nikogar ni bilo več pričakovati pomoči. Samo ena pomoč je še mogoča — Marijina. Bili so uslišani. Pomoč je prišla tako nepričakovano, tako nenadoma, da si niso mogli misliti drugače, kakor: Marija nam

je pomagala. In hvaležnost je potem prinesla tolike žrtve, kakor so bile potrebne za zidavo te ali one cerkve.

In potem, koliko zaupnih zdihov se je izvilo iz prs trpinov, koliko grenkih solza se je izjokalo v teh cerkvah pred podobo Marijino, koliko obupanih je tu našlo novo upanje. Koliko človeške bede se je olajšalo pred Marijinimi slikami in kipi po teh božjih potih.

Da, tu so tekli viri materine ljubezni in pomoči v srca tisočernih stiskanih. Kaj čuda, da je prihajala množica za množico v te cerkve od blizu in daleč.

Je zaman! Sirote smo, ako nimamo matere. Marija je naša mati, zato se vedno zatečemo tja, kjer je ona — dih njene ljubezni in milosti.

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

20. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

MARIJINO materinsko ljubezen pa dokazujejo tudi številni ozdravljeni bolniki.

Marijo kličemo v litanijah "Zdravje bolnikov". Če je kak naslov primeren, ki bi posebno jasno pokazal Marijino usmiljenje — je ta.

Bolezen, kako se je bojimo. O ljubo zdravje, kako si dragoceno! Še le, ko človek zboli, to jasno spozna. Kdo je toraj večji revež, kdo bolj usmiljenja vreden, kakor ubog bolnik, kakor bomo vsi preje ali sleje, več ali manj. Bolezen je vrhunec človeške reve.

Že Gospod Jezus, koliko usmiljenje je imel z njimi! Kako rad jih je ozdravljal! Kako je žarelo njegovo usmiljeno oko, ko je slepemu dal vid, gluhemu sluh, hromin zdrave ude, ko je gobove očiščeval in ozdravljal vsakovrstne bolnike.

Tako se zdi, kakor bi tudi Njegova Mati Marija imela posebno usmiljenje z bolniki. Zato pa, koliko bolnikov je že zadobilo zdravje po njeni priprošnji. Kolikokrat je zdravniška svetna veda obupala nad ozdravljenjem. Toda bolnik je zaupal na Marijo, se s trdnim upanjem in gorečo molitvijo obrnil do nje in bil je uslišan. Ta spis ne dovoli, da bi navajali zglede, ki so jasni kot beli dan in potrjeni, da se niso zgodili naravnim potom, da je samo goreča molitev in trdno zaupanje na Marijo doseglo ozdravljenje.

Seveda, večno ne bomo živeli na tem svetu. Prišla bo bolezen, ki bode zadnja, smrtna. Toda vsikdar v boleznih, zatecimo se z upanjem k Mariji, kajti tisočletna skušnja je postavila v litanije: Marija, zdravje bolnikov, prosi za nas!

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

21. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

BOLJ, kakor za bolnike na telesu, ima pa Marija svojo materinsko skrb za bolnike na duši — zašle svoje otroke.

Najprej Marija kot skrbna Mati varuje svoje otroke, v skušnjavah.

Skrbna mati v svoji ljubezni do otroka na vso moč pazi, da se ne prehladi, da se ne ponesreči, da ne zajde na slaba pota. Lažje je varovati dete bolezní, kakor pa ozdraviti je. Enako tudi Marija varuje svoje otroke.

Marija je ona žena, ki je kači glavo strla, zato se je satan boji. Koliko skušnjav imamo v vsakdanjem življenju. Kako nas zalezuje sovražnik, da bi nas uničil, ter nas storil nesrečne časno in večno. Ima tri dobre pomagače, ki mu pri tem pomagajo: poželenje oči poželenje mesa in napuh življenja. Hudič, svet, svet in naše telo, to so trije veliki zavezniki, naši sovražniki.

Zato bomo varni le pri Materi! Vsi, ki so ohranili v življenju svojo nedolžnost, ki so ostali stanovitni v sv. veri, ki so ostali hrabri v boju za poštenje, so dosegli to po Mariji. To je vedela tudi tvoja mati.

Ko si odhajal z doma v Ameriko ako si imel dobro mater, ženo, kaj ti je pri slovesu stisnila v roko? Rožni venec! Kaj si si obesil na vrat? Svetinjo, škapulir. — Zakaj? Odhajal si v tujino, v novo življenje — v neznane razmere: Videl si naprej nevarnosti in bal si se, da se v njih ne boš pogubil. Videla jih je tvoja mati, žena in bala se je za te. Vedela je pa tudi, da si varen samo pri Materi Mariji. Zato rožni venček, zato ta škapulir in ta svetinjica. Ako si morda zašel tu, kdaj si se popolnoma zgubil? Kajne, slovensko dekle, slovenski fant, žena, mož, ko si vrgel od sebe rožni venec, škapulir ali svetinjico iz vratu. Marija je edina obramba v skušnjavah.

Litanije Matere božje.
Marijina pesem.

22. DAN.

Molite v: Pod tvoje varstvo . . .

KAKO skrbna je mati, če otrok zboli. Kako mu ljubeznjivo streže! Kako išče zdravil, kaj bi mu dala, kaj storila, da bi ozdravil.

Še bolj pa boli materino srce, ako se ji otrok zgubi. O koliko prejoka!

Tako tudi našo nebeško Mater Marijo boli, ako zajdemo v grehe, ako zbolimo na duši. O kako jo skrbi! Kako gre za nami!

Koliko bi tudi tukaj vedela človeška srca povedati o skrbi in dobroti nebeške matere Marije, namreč o Marijini ljubezni in skrbi do grešnikov.

Oče zavrže sina, ako ga ne vboga. Ne pa tako mati. Kako je šla sv. Monika za svojim porednim sinom Avguštinom. Od doma je šla v Chartagijo, iz Chartage v Rim in iz Rima v Neapel, toliko časa, da ga je pripeljala na pravo pot.

O človek, ko si zašel na napačno pot, na pot greha, mladenič, dekle, ako si se vdala grehu, ako si bolan na duši, zateci se k Mariji, zateci se k svoji Materi. Glej, to je Mati, o kateri pravimo, da je pribežališče grešnikov, o pridi k nji! Nič se je ne boj — saj je mati! Če te vse zapusti, če te vse obsoja, če vse pobira kamenje, da te kamenja, ta Mati ima za te samo ljubezen, samo pomilovanje.

Zato priporočaj se ji tudi ti, ki si zašel. Če si na vse pozabil, če vse sovražiš, samo Marije ne pozabi, samo Matere ne sovraži in rešen boš. —

Matere slovenske, zlasti ve ne pozabite na to, da je Marija pribežališče

grešnikov. Prosite jo pomoči za svoje izgubljene sinove in hčere, ako so predni. Kličite, molite, prosite, jokajte. Ta Mati je tudi zgubila Jezusa, zato ve, kaj se to pravi, razume vašo bolečino, o zaupajte na njo.

Litanije Matere božje.
Marijina pesem.

23. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

PRI ljubezni do Matere, si moramo pa prizadevati tudi za ljubezen do Sina.

Materina ljubezen do otroka, je prava ljubezen, za to je nesebična, to se pravi: Mati se čuti bolj srečno, če vidi svoje dete srečno, kakor če je sama srečna. Ako se časti sin, se čuti v tej sinovi časti veliko bolj česčena, kakor pa če kdo njo samo časti. "Za me naj bode, kakor hoče, samo da bode za dete dobro." Tako čujemo pogosto govoriti ljubečo mater.

Kako prisrčna in tudi kako nesebična je pa gotovo ljubezen Marijina do svojega Sina Jezusa. Zlasti sedaj v nebesih! Kaj je vsa ljubezen vseh mater skupaj v primeri z ljubeznijo, ki plamti v tem čistem materinem srcu.

Kaj čuda toraj, da tudi Marija želi le sinove časti, da častimo in ljubimo sina. Da, vse česčenje in vsa ljubezen do nje, ali nima samo ta namen človeška srca pripeljati k ljubezni Jezusovi? — Lurd posebno lepo to dokazuje. Tam se gode čudovita dela. Tisoče bolnikov je tam v trenutku dobilo in še dobiva ljubo zdravje. Mati Marija je tam odprla mogočen vir milosti in usmiljenja. Toda, kako se vrše ta čudovita ozdravljenja? Velika večina se jih izvrši med slovesno procesijo z sv. Rešnjim Telesom. Tako hoče Mati dokazati, kaj želi s svojimi čudovitimi deli — ljubezen do Jezusa.

Ako hočeš toraj biti pravi otrok Marijin, ali moreš biti brez ljubezni do Jezusa? Ne! Ljubezen do Jezusa in ljubezen do Marije je samo ena, ki ne more biti razdeljena, kakor ne morete biti razdeljena tudi Mati Marija in Sin Jezus.

Zato človek, ta lepi mesec se nagiba k svojemu koncu. Čul si marsikdaj o ljubezni do Marije, ako si sledil tem šmarnicam, si gotovo ponovil večkrat trdem sklep: "Marijo bom ljubil kot otrok celo svoje prihodnje življenje!"

"Dobro! Toda ne pozabi pri tem, da bode tvoja ljubezen do Marije nič, ako ne bode spojena ozko ljubeznijo do njenega sina Jezusa Kristusa.

Naredi zato danes trden sklep, da si bodeš prizadeval, ljubiti tudi Jezusa, svojega največjega dobrotnika in Odrešenika.

Litanije Matere božje.
Marijina pesem.

24. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

LJUBEZEN do Jezusa se more pokazati le v dejanju. "Vera brez del je prazna!" Enako tudi ljubezen ni ljubezen, ako se ne pokaže v dejanju. Počem veš, da te kdo ljubi? On, ki ti rad pomaga, rad stori, kaj in kakor ti

hočeš. Mati in oče vesta, da jih otrok ljubi, ako jih uboga ter skuša vse storiti, kar in kakor zahtevala. Prava ljubezen skuša ustreči ljubljencu.

Prav taka mora biti tudi naša ljubezen do Jezusa, — pokazati se mora v dejanju. Kdor ljubi Boga, spolnjuje njegove zapovedi. Sv. vera nam nalaga dolžnosti, katere moramo vršiti, ako hočemo zveličati svoje duše, ako hočemo dopasti Bogu. Te dolžnosti nam pa Bog po sv. veri nalaga ne v svojo korist in čast, temveč pred vsem v našo korist. Teh dolžnosti ni sicer veliko in tudi težke niso, vendar so pa zvezane z nekoliko zatajevanjem in premagovanjem. Glavne te dolžnosti so: Posvečevanje nedelje, nedeljska sv. maša, prejemanje sv. zakramentov, molitev, post v petek . . . nič več. To je vse, kar je poglavitnega.

Ali je težko posvečevati nedeljo? Ne! To je potreba našega telesa, da se vsakih sedem dni odpočije. Ali je tako težko iti v nedeljo k sv. maši? Ne, to je za zabavo! Ali je tako težko iti k sv. zakramentom? Ne, človek si sam obtežuje. Ali je težka molitev? Ne! Ali je tako težko zdržati se v petkih mesa? Ne! Malo dobre volje je treba. To je še zdravo in vsi veliki zdravniki pripočajo, da se zdržimo mesa vsaj enkrat na teden.

Vendar je pa gotovo, da naša lena narava, naš meseni človek v nas noče teh stvari, da so toraj te dolžnosti zvezane s težavami in neprilikami. Toda, Jezus jih ukazuje! Naša vera jih zapoveduje, zato pa je naša dolžnost, da jih spolnujemo.

Ali moremo toraj biti dobri otroci Marijini in zanemarjati te dolžnosti? Ne! Ravno ljubezen do Marije nas mora prignati do tega, da jih bomo vestno spolnjevali. Mati želi, da grem v nedeljo k sv. maši in počastim njenega Sina Jezusa, ki bode prišel med nas na altar! Mati želi, da grem k spovedi, očistim svoje srce in sprejem Jezusa v zakramentu sv. Rešnjega Telesa i. t. d. Ne bom jo žalil.

Ta mesec majnik se dobi popolni odpustek, kdor odpravlja majevo pobožnost in opravi sv. zakramente. Kaj, ko bi šel k spovedi zadnjo soboto v mesecu p. ed sklepom šmarnic? — Da, to bom storil, iz ljubezni do Marije grem! Od velikonočne dolžnosti je že dolgo.

Marija, danes ti to obljubim!

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

25. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo . . .

LJUBEZEN ima pa še eno posebno lastnost, da ni zadovoljna samo ljubiti, temveč želi, da bi ves svet ljubil onega, katerega sama ljubi.

Gospod Jezus neskončno ljubi svojega velikega Očeta. Poglejmo na križ in videli bomo, kako strašno žrtev je prinesla ta božja sinova ljubezen za to, da bi pridobila ves svet, za ljubezen do Očeta.

Ko je videla Mati Marija, da Judje ne ljubijo Jezusa, kako je to bolelo njeno materino srce.

Sv. Pavel je ljubil Boga. Kako ga je gnala ta ljubezen od kraja do kraja, od mesta do mesta, od dežele do dežele iskat src, da bi vsa ljubila Boga. "Ljubezen do Kristusa me žene", je pisal.

Sv. Frančišek Asiski je ljubil Boga in šel okrog iskat grešnih src da bi jih ogrel za ljubezen do Boga. Da, še naravo, ptiče in živali je nagovarjal, naj ne pozabijo, da so vsvarjene za slavo božjo.

Kogar jaz ljubim, želim, da bi ga ljubili vsi.

Ako je toraj tvoja ljubezen do Marije prava, mora biti prav taka. Ne sme in ne more ostati samo pri tebi. Ogenj greje, sveti, in mora greti in svetiti. Ljubezen je tak ogenj. Ako nima tvoja ljubezen te lastnosti, ni ljubezen, ni ogenj.

Zlasti sinova ljubezen do matere se kaže v tem. Zato otrok Marijin praviš, da ljubiš mater Marijo. Kaj si pa že storil za razširjenje njene časti? Kaj si pa že storil da bi tudi druge pridobil za ljubezen do Marije?

Mesec maj se nagiba h koncu. Šmarnice na majevev altarju venejo. Cvetje v naravi odpada — pripravva za sad. Toraj, kakšen sad bodo rodile letošnje šmarnice v tvojem srcu! Bodo li zvene brez sadu? So se li razcvetele zastonj in bodo zvene in odpadle?

Ne tega nikakor ne!

Prvi sad teh šmarnic bode ljubezen do Marije v mojem srcu, in sicer nova, goreča, otroška ljubezen bo to. Tako, kakor otrok ljubi mater, tako bom jaz ljubil Marijo v prihodnje, do moje smrti.

Drugi sad šmarnic pa bode, da ne bom zaprl ljubezni do Marije v svoje srce, temveč ven mora! Ogenj v mojem srcu mora ogreti vsa srca kolikor jih bom dosegel.

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

26. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo . . .

KO je pisatelj teh vrstic odhajal leto za letom od doma v šolo v mesto, ponavljala je pri slovesu njegova mati vsako leto po sto in stokrat: Sin Marije ne pozabi, pa tudi Marija tebe ne bo! — O kako sem hvaležen dobri materi za te lepe besede!

Marijino češčenje, ljubezen do Marije, je znamenje zveličanja, pravi sv. Bernard. Kdor Marije ne pozabi, ta se ne bode zgubil in ako se zgubi, ne bode nesrečno končal svoje življenje. Mati Marija ne bode mirovala, dokler ga ne privede nazaj na pravo pot.

Zlasti to velja za mladega človeka, za ona leta, katerim pravimo neumna leta, ko je človek, kakor bi bil malo zmešan. Posebno za ta leta je samo ena rešitev — Marijino varstvo.

To pa ve vsaka dobra mati. Zato pa zgodaj v prvih nežnih otroških letih, že uči dete sklepati ročice in zgovarjati besede: Ave Maria, češčena Marija, že mu kaže sliko Marijino češ, "Detece moje, glej mater tvojo". Že ga navaja k temu, da vsak večer, ko lega k počitku, predno zaspi, pošlje še en pogled, še en vzdih, še eno molitev proti nebu, k svoji materi Mariji. Uči ga, da se zjutraj, ko vstaja, najprej izroči s kratko molitvico varstvu te Matere za čez dan. Navaja ga, da se v vseh važnih stvareh preje zateče v molitvi k Materi za pomoč in ga tako pripravlja za to nevarno in odločilno dobro življenje.

Tako ga oborožuje z najuspešnejšim orožjem za težke boje srca, mesa in sveta in ga tako zavaruje z mogočno trdnjavo Marijinega varstva in brambe.

O srečen tak otrok!

Mati, sad tvojih letošnjih šmarnic naj bode ogenj, ki gori v tvojem srcu do Marije da bodo ogrel v tej ljubezni pred vsem tvojo družinico.

Vidiš mati, svet bode preklinjal tvoje otročiče, nikar jih ti ne preklinjaj, temveč blagoslavljal z maternim Marijinim blagoslovom. Vidiš, nevarna so leta, v katera gredo tvoji otročiči. Mati, dolarjev si bodo pridobili sami. Svet je še bogat dovolj za pridne roke. Ako bode hoteli tvoji otročiči, zaslužili si bodo lahko, lažje, kot ti milijone. Eno pa jim nihče ne bo mogel več dati, in to tudi sami ne bodo mogli zaslužiti — sv. vere, zlasti pa ljubenosti do Marije.

O, mati, daj otročičem mater. Obljubi jim z Jezusom: Ne bom Vas zapustila sirote, ko jaz umrjem, dala vam bodem drugo, boljšo mater, ki ne umrje — Marijo.

O, mati, o oče, kako bosta lahko mirno zaprla svoje trudne oči na smrtni postelji, ako sta pustila otrokom dedščino, kakršno nam je zapustil Jezus: Sin glej tvoja mati!

Ali ne boš mati, stariši, ali ne bodete nocoj naredili tega sklepa. O, kako lep sad bodo obročile letošnje šmarnice za vašo družinico, ako bodete to sklenili in se po tem držali.

Litanije Matere božje.
Marijina pesem.

27. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

ALI si že opazoval ogenj. Dokler so kosi drv ali premoga skupaj, kako lepo gori. Drug družega vnamajo. Vzemi pa kos gorečega premoga proč, da bode sam, takoj bode ugasnil.

Tako je tudi z našo ljubeznijo do Marije, do Boga. Čim več nas je, tem večja je ljubezen v vsakem srcu. Drug družega vnamamo. Zato se pa po vseh župnijah vstanavljajo še posebna ognjišča Marijine ljubezni — kjer se združujejo srca in ogrevajo drug družega za ljubezen do Marije — razna Marijina društva, Marijine družbe za mladino, materina društva za matere, bratovščina rožnega venca za vse, karmelske bratovščine in druge.

To so ognjišča, ki ogrevajo srca v ljubezni do Marije. In res. V župnijah, kjer imajo taka Marijina ognjišča, kjer imajo ustanovljena taka društva, kako vse drugače je, kakor pa tam, kjer jih ni. Srca so razdeljena in ugasujejo.

Zato dobri in goreči duhovni pastir v ljubezni do Marije z veseljem ustanavlja in vodi taka društva. Ljubezen do Marije ga žene k temu. In po teh ognjiščih ogreva srca vse župnije!

Dober otrok Marijin ne ostane sam, temveč se pridruži drugim, ki so enakega duha in srca, stopi v društvo, da se ogreva od drugih src. Človeku ni dobro samemu biti.

Ali so v vaši župniji taka ognjišča? Ako so, ali si njih ud? Zakaj ne?

Ne pozabi na priliko o ognju. Ogorek sam bo ugasnil, skupaj z drugimi bo krasno gorel. Ako hočeš toraj, da bo gorel, veš kaj ti je storiti.

Mati, imate v župnijah otroška društva. Ali so tvoji otroci v njih?

Zelo veliko lahko storimo za razširjanje ljubezni do Marije z razširjanjem listov, ki so posvečeni Marijini časti in časti njenega sina.

Tisk je dandanes velikanska moč in sila, ker vse bere. Kakor se pa lahko silno veliko slabega stori s slabim tiskom, tako se pa nasprotno lahko silno veliko dobrega stori z dobrim tiskom. Marijin list je kakor tih pridigar, ki ne pridiguje v kakem kraju skupno in morajo poslušalci priti k njemu, temveč gre on za poslušalci, vsakemu posebej. Sam list "Ave Maria" čita nad 20.000 Slovencev po Ameriki. Vsaka številka je toraj pridiga 20.000 na enkrat.

Kdor toraj razširja tak list in mu pridobi enega naročnika, ta ne pridobi koga, da bi prišel poslušat eno pridigo, temveč mu preskrbi pridigarja, ki mu prihaja pridigovat v hišo dvakrat na mesec ali trikrat. — Poglej kamen pod kapom. Trd je in kapljica je majhna, vendar vidiš, kako ga je izvotila? Vsaka številka lista je kaplica, ali še več kapljic, večasih dež — in srce — če je tudi še bolj trdo — se izvotli.

Ali ne vidiš, koliko dobrega storiš za svojo mater, ako podpiraš, naročaš, razširjaš list "Ave Maria"?

Kaj si že ta mesec storil zanj? — Daj, poskusi. Vsaj v eno hišo pošlji tega pridigarja, kjer ga še nimajo! — Ali boš?

Litanije Matere božje,
Marijina pesem.

28. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo . . .

NEKA naša naročnica, mati, predlaga v današnji številki Ave Maria, da bi naj pri teh šmarnicah zlasti molili vsaki večer za spreobrnjenje naših zabljenih rojakov, tistih nesrečnih zasleplencev, ki so si dali nametati peska v oči, da sedaj ne vidijo nesreče, v katero drve.

Da, molite drug za drugega, da bode te vsi ohranjeni, nas opominja tudi sv. pismo.

Kdor ljubi Marijo, bode gotovo tudi rad molil za spreobrnjenje onih ki je ne ljubijo. Prva in druga prošnja pri molitvi očenaša, katero naš je naučil sam Gospod, je "Posvečeno bodi tvoje ime, pridi k nam tvoje kraljestvo". — Tako tudi pri molitvi, češčena Marija, najprej prosimo: naj vsa srca ljubijo Marijo.

Da, če kak narod v Ameriki potrebuje molitve, potrebuje jo naš slovenski narod. Kako dobri so prišli sem naši mladenčiči, dekleta pošteni naši možje, žene. Toda, ali vidimo pri kakem narodu večje sovraštvo, do križa, do vere, cerkve, Boga in Marije, kakor ravno pri našem? Ali se v kakem drugem jeziku tiskajo tako bogokletni članki kakor v našem? "Vse za hudiča, vse za boj proti Bogu in križu!" je klic skoro vseh naših naselbin. Vse je dovoljeno, vse se sme, samo v cerkev ne! Vse je pametno, pijančevanje, nečistovanje, vse hudo-bije, vse, vse, samo vera ki to prepoveduje, je humbug.

O Marija, naša ljuba mati, zakaj si zapustila svoj slovenski narod! Poglej, kako se kot posledica teh razmer pogreza naša mladina v grehu, kako

se utapljajo naši očetje v oštudno pijančevanje, kako naše matere izgubljajo dobro smisel za vzgojo otrok. Samo denar, samo vživanje in neumno življenje, ples in skakanje in norenje, kakor pred vesolnim potopom.

Pa, če bi stariši sami divjali v lastno časno in večno prekletstvo, če hočejo, še Bog jih ne bo zadrževal. Toda gorje, vidimo kako slaba mati rdečkarški oče vleče zaseboj tudi svoje uboge nedolžne otročiča! kako starejši pokvarjenci vlečejo za seboj tudi mlajše!

Ako vidimo slepca tavati po poti, proti prepadu, kjer se bode strmoglavil, povej človek, kakšno srce bi moral imeti, ako bi rekel, "kaj meni mar! Če hoče, pa naj se ubije."

Vidiš, večji revez je človek, ki je slep na duši! Kakšno vero v večnost, v dušo moraš imeti, ako ga ne skušaš rešiti. Dasi nevreden, otrok Marijin je vendar.

O da, molimo za razširjenje Marijinega čiščenja. Molimo pogosto za naše nesrečne brate! Rešujmo, kar se še ga rešiti, zlasti molimo, molimo, molimo k Mariji, pribžališču grešnikov!

Litanije Matere božje.
Marijina pesem.

29. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

IMAŠ prijatelja. Poznaš ga skozi in skozi in veš, da je vreden tvoje ljubezni. Prideš pa v družbo, kjer ga zelo napadajo in vse hudo zoper njega govore in to po krivici. Ako si ti res njegov prijatelj, ali boš na vse to govornjenje tiho. Boš molčal in molče odobral to govorjenje?

Ali vzemimo nasprotno, da je bil tvoj prijatelj, da je bil tvoj lastni sin. In ni imel toliko poguma, da bi se za svojega očeta potegnil.

Kdor toraj ljubi svojo vero, ljubi svojega gospoda Jezusa in mater Marijo, ta se bode povsodi nevstrašeno potegnil za nje. Nastopil bo junaško in odločno, tako da se bodo bali v njegovi navzočnosti govoriti kaj takega.

Resni časi so dan danes. Hudobija je dobila nadvlado nad dobrim. Krivi nauki so zastrupili javno naše življenje, javno mnenje in tudi že družinsko življenje. Med tem ko so dobri, spali prišel je sovražnik in zasejal ljuliko med pšenico in sedaj poganja sadove.

Dandanes se gre za odločitev, ali smo celi možje na mestu, ali pa celi odpadniki. Kdor ni z menoj je zoper mene, velja danes bolj, kakor kdaj poprej. Kako žalostno je med nami po naših naselbinah. Pa zakaj je tako? Zato, ker so se dobri možje naprej dali zavoditi, da niso takoj znali, kam ti nasprotniki prav za prav hočejo. Pozneje pa, ker se niso odločno postavili v bran za svoje prepričanje po jednotah, pri društvih. Tako je hudobija vedno bolj predrzno nastopila in kje smo danes — — —

Ta mesec smo se navdušili, da se hočemo obrniti nazaj k svoji Materi Mariji in se je okleniti z novo ljubeznijo, z novo udanostjo in zaupanjem. Njen vzgled, ko je šla nevstrašeno za svojim sinom na Kalvarijo in celo pod križem stala pri njem, ta vzgled naj nas navduši in ojunači, da bomo šli z njo tudi med sovražnike in z njo prenašali tudi zaničevanje ako potreba.

Naša ljubezen do matere Marije nas bo navduševala, da se bomo povsodi postavili v bran za svoje prepričanje, za svojega Gospoda in svojo Mater.

Z Bogom in Marijo hočemo iti za narod in svoje zveličanje nevstrašeno in junaško po zgledu svoje matere Marije.

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

30. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

KOLIKO naših rojakov v Ameriki je zgubilo sv. vero in se udalo strastem, grdemu in nespodobnemu življenju. Zakaj? Zato, ker so zdravi, za služi se tudi precej dobro, mladi so še. Toda, ali bode vedno tako? Ne, časi se bodo spremenili. Kakor z brzovlakom hitimo proti svojemu koncu — smrti. Če preje ne, takrat se bode vse spremenilo. Ko človek gleda smrti v oči, takrat je drugače. Zato vidimo, kako se marsikaka roka dviga v življenju s pestjo proti Bogu, v smrtni uri se pa tako tresočje steguje po križu, rožnem vencu. Kako marsikak jezik v življenju preklinja Marijo, v smrti pa, kako mило jo kliče na pomoč. — Kako marsikako oko v življenju prezirljivo gleda na slike Marijine. Kako pomilovalno gleda na one ki jo ljubijo in časte. V smrti, ko to oko gleda življenje in smrt v pravo luči — kako mило se ozira, kako proseče se upira — na sliko Marijino.

Ně, ne! Ne svet, ne rdečkarija, ne pijančevanje, ne nečistovanje bode v tolažbo v smrti, temveč križ in rožni venec.

In večina dajo mrtvemu v roke križ in rožni venček ovijejo okrog rok.

Toda zaman se bode še le na smrtni postelji obračalo oko na sliko Marijino, zastoj se umirajoča roka oklepala rožnega venca — ako ga v življenju ni maral. Ne v tolažbo, temveč v povečanje dušne boli mu bo rožni venec na smrtni postelji "O, zakaj sem bil tako neumen?" Odpusti mi mati, odpusti?"

Kako velika je pa tolažba, katero daje mati Marija svojim otrokom ob smrti. Sv. Stanislav je umirajoč prosil, naj mu dajo rožni venec. "Čemu ti bode — so rekli — saj ga ne moreš moliti." — "Vendar se mi pa zdi, kakor vez ki me veže z mojo Materjo.

Koliko Marijinih ljubiteljev se je veselilo smrti. — Kaj se bi bal, saj je mati pri meni. Saj grem domov k ljubi Materi! — Ali si ne želiš tako lepo smrt? Da! Zato ljubi svojo mater v življenju in sladka ti bode njena ljubezen v smrti. Rožni venec na tvoji roki bo pričal: Z rožnim vencem je srečno živel, z njim umrl, z njim gre k večnemu počitku.

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

31. DAN.

Molitev: Pod tvoje varstvo

Z Bogom! zdaj Marija pravi
Z Bogom! nas vse pozdravi.
Ste k šmarnicam hodili
Lepe nauke poslušali
Da bi se po njih ravnali.
Za Vas bom prosila
Oj, z Bogom, preljubi!

Da, Z Bogom lepi maj! Ko si prišel, smo se te zveselili. Toda, zadnji dan danes, zadnjič smo se zbrali nocoj pri šmarniškem altarcu. Da, z Bogom lepi maj!

Toda, ali pa tudi: Z Bogom, Marjia? — O ne, ne! Tega pa nikdar več, do smrti!

Na nagrobnem spomeniku kardinala Pie v Potiersu so z velikimi črkami vsekane v kamen besede: Tuus sum, Mater — Tvoj sem, Mati! Te besede so napisali na spomenik vsled izrečne želje v oporoki umrlega kardinala. Ta veliki mož je dobil od svoje matere veliko ljubezen do Marije. Mati ga je navadila, da je pri vsakem važnem koraku izgovoril besede: — Tvoj sem Mati! — Tako je vse svoje življenje preživel v zvesti ljubezni do Marije, zato je hotel biti Marijin tudi v smrti. Tudi v smrti sem Tvoj, Mati!

Tako hočemo tudi mi storiti. Da, z Bogom, lepi maj! Z Bogom, lepe šmarnice! Toda, naše srce ostane pri tebi Mati. Ta mesec smo se pri teh šmarnicah ogreli za novo ljubezen do Marije. Zato pa ostane naše srce pri Mariji do smrti.

Šmarnice pri altarčki se bodo posušile. Lučka pri Mariji bode vgasnila, zapuščen bode šmarnični altar. Pa naj bode! Saj smo si ta mesec postavili v svoje srce nov lep šmarnični oltarček. Sliko Marijino smo si globoko vtisnili v svoje srce, tako globoko, da je ne bode več izbrisal ne hudič, ne svet, ne greh. Tvoj sem, Mati

To sliko Marijino smo si tudi lepo okrasili s cveticami. Tu je lepa rdeča vrtnica ljubezni do Marije, šmarnica zaupanja do Marije. Lučka, sicer slaba, vendar goreča, je že tudi prižgana — luč sv. vere. Tudi ta ne sme več ugasniti do smrti.

Toraj, še enkrat: Z Bogom, lepi maj! Z Bogom lepe šmarnice! Mati Ti pa, glej tvoj sin! Bodi mi Mati, Tvoj sem Mati! in tvoj hočem ostati do smrti.

O Marija, ljuba Mati, danes k sklepu šmarnic se ti z nova darujem in posvetim popolnoma. Ti bodi moja mati, jaz hočem ostati tvoj zvesti sin. Amen.

Litanije Matere božje.

Marijina pesem.

Jaz sem Marijina hči....

Nežika Rauch.

Mladenka srečna sem,
imam Marijo mater ljubo,
ki me varuje pred pogubo.
Njo ljubim s srcem vsem!
Zato presrčna sem!
ker sem Marijina hči.

Ko grešni svet preti,
da mi srca nedolžnost vzame
in v njem ostuden ogenj vname:
Marija v bran hiti.
O, ni se bati mi:
Ker sem Marijina hči.

Ko lastno me telo
in z njim sovražnik stari skuša,
da njima bi služila duša,
premagam ju lahko
če spomnim se samo:
da sem Marijina hči.

Da, srečno sem dekle,
ker mater jaz imam Marijo!
Zato pa vsikdar naj glasijo
se spevi iz srca
tje gori do neba:
Jaz sem Marijina hči.

Šopek Mariji.

Nežika Tomčeva.

Daj mi, majnik ti cvetoči
cvetja najkrasnejšega
da ga v šopek ji povijem
sredi mojega srca.

Daj mi lilijo snežno belo
k nedolžnosti je znak
daj mi vrtnico rudečo
v njej ljubezni vzdih gorak.

Daj vijolico mi plavo,
ki ponižnost ž nje blesti,
šmarnico mi daj preljubko
ki pobožnost nas uči.

Daj mi ptiček pesem krasno
k spevu naj pridružim se ti jaz,
da Marijo srčno ljubim
pesem ta naj bo dokaz.

Cvetke v šopek ji povijem
vanj pa zlijem željo to:
vedno naj mi svež ostane,
dokler srce bilo bo.

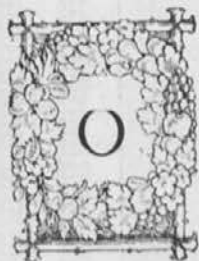

Roža skrivnostna, prosi za nas.

EUKRATIDA.

K. o. f. m.

Oteomero, Oteomero, kaj moram zopet čuti? Kaj še ne bode dosti tvojega trpljenja in mojega? vsliknila je Marcela, ki je nenapovedana planila v sobo

k Oteomeru in ga objela. Glasno je zahtevala. Tudi Oteomero se ni mogel zdržati solz. Nalahno je odtrgal Marcelo od objema in jo posadil na divan.

“Dete moje, ne jokaj! Težke čase imam, da, težke. Toda — Deo gratias!”

“Da težke ure nam je pripravil vsem skupaj. Zato bode pa čutil! — Pri vseh bogovih! — Prisegam, da ne bodem miroval, dokler ne pomočim svoje roke v njegovo kletu kri”, vsliknil je Lupercij in razburjeno vstal.

“Sin moj, ne prisegaj!” pravi mu mirno škof. “Moje je maščevanje, pravi gospod Bog!”

“Da, moje bode tudi!”

Vsedi se in se potolaži, Lupercij” pravi mirno Oteomero in si obriše solze.

Marcela, to je moj prijatelj Municij Feliks, škof naše krščanske občine v Braga Augusta”, pravi mirno Marceli.

Škof vstane in se nalahko prikloni z glavo Marceli.

Marcela, kakor bi ne čula, si brišeš solze in ne odgovori ničesar.

“To je Marcela, Kastova sestra. Plemenita mladenka, kakoršnih je malo med sedanjo žensko mladino,” predstavlja Oteomero Marcelo škofu Feliksu. “Prišla je sem za svojim bratom in sedaj se žrtvuje zanj, da mu gospodinji.”

“Lepo je to, draga Marcela. Ljubezen je hči nebeška, ki sladi naše življenje, zlasti ako je očiščena v ognju božje milosti.”

Še le sedaj, kakor bi se zavedla, vstane Marcela in pōda roko škofu Feliksu. Videlo se ji je, da jo je presenetilo priti skupaj s tem človekom.

“Eukratida mi je veliko pripovedovala o tebi, gospod, in o tvojih lepih naukih, katere si ji dal. Toda . . .”

“Eukratida je bila dragocen biser v očeh božjih, zato jo je Bog vredno spoznal tolike slave — krone mučeništva!”

“In ta pes je strel ta dragocen biser, ker ga ni mogel dobiti v svoje klete roke! Zato pa nobena kazen ni prevelika zanj!”

“Lupercij, potolaži se! Ali ti nisem že povedal, ako hočeš maščevati Eukratido, ako hočeš iskati povzročitelja vsega mojega gorja in tudi tvoje žalosti, ni ti treba iti v Kastovo palačo. Prav tu pred teboj stoji krivec, ki ima vse to na svoji odgovornosti, in to sem jaz nesrečni zaslepljeni senator Oteomero.”

“Da, in sedaj ti je vse odpuščeno, kakor gotovo upamo od usmiljenja božjega.” dostavi je škof Feliks. “Sin moj, tebe žeja po maščevanju! Po krvi Kastovi, pomisli! Vzemimo, da greš res sedaj ti v Kastovo palačo in mu zadereš ta meč v prsi do ročaja, da ga uničiš, ali si s tem kaj dosegel? Ali bode Eukratida oživela? Ali bode današnji slučaj nestorjen? Vzemimo, da gre Oteomero s teboj in skupaj storita ta krvavi čin? ali bosta po tem kaj na boljšem? — Lupercij! — Da, poganski nauk zmote in zaslepljenosti, ki pozna samo sam sebe, samo osebni jaz, ta “jaz” ki mu je začetek in konec vsega

stremljenja in delovanja, nas je naredil živaljske. Pozabili so ljudje, da smo si bratje, da imamo gori na nebu skupnega očeta, Boga, ki nas je vse vstvaril, kateremu smo vsak odgovorni za vsako svoje dobro in slabo dejanje, ki bode vse dobro plačal, vse hudo pa kaznjeval. — Lupercij, misli si očeta, ki ima več otrok. Vse otroke on enako ljubi. Ali misliš, da ga ne boli, ako vidi, da se otroci med seboj prepirajo in tepo? In ako si med seboj kaj narede, ali misliš, da bode dovolil, da se potem med seboj pretepajo? Ne! Vidiš naš Bog je naš dober oče. Ko je prišel na svet njegov Sin Jezus Krstus, v katerega mi verujemo in katerega mi oznanjujemo, nas je še posebej podučil, da smo mi vsi skupaj otroci božji in Bog je naš Oče. In On je, ki si je prihranil maščevanje. On je gospodar in oblastnik čez vse. Njegovo voljo prestopi, kdor dela hudo, zato je on, kateremu gre edino maščevanje. Ali razumeš?"

Težko je razumeti, gospod, zakaj bi se ne smel maščevati, ako mi je kdo krivico storil."

"Krasen zgled nam je dal naš Gospod Jezus. Nov je imenoval nauk, katerega je učil. Jezus uči, da si mora vsakdo prizadevati, da dela dobro. Kdor pa ne dela dobro, pa ga bode kaznoval Bog. Tudi svoje sovražnike moramo ljubiti. Če nas kdo tudi sovraži, ga moramo ljubiti, ker je vkljub svojega sovraštva otrok božji in moj brat. Ne, ne, Lupercij, lep, nebeški je nauk Kristusov. Lep je nauk splošnega bratstva, katerega je prinesel na svet."

"Ali naj pa radi tega dovolim, da se mi dela krivica? Ker je Kast hudobnež in me sovraži smrtno in išče, kako bi me ugonobil, ker je nesrečnega storil našega dobrega Oteomera, ki mu je toliko dobrot skazal? Vse to naj se mu dovoli mirno in nekaznjevano? Ne, gospod!"

"Ali veruješ, da je Bog?"

"Da, verujem, dasi se mi zdi v zgodbah naših bogov in boginj marsikaj neumne-

ga, da ne morem vrjeti, da bi bilo res tako mogoče!"

"Da, prav imaš! Marsikaj je pri poganstvu, kar se zdi človeku neumnost in kar je v resnici samo strašna zmota človeškega razuma. Vendar, ti veruješ, da mora biti neko višje bitje, ki je nad človekom in nad vsem stvarjenjem?"

"Da, to mora vsakdo verovati, ker je jasno samo po sebi. Od kod bi bil potem svet, ako ni nikogar, ki bi bil začetnik sveta?"

"Dobro! Vidiš, ta Bog tudi vidi hudo, katero ta ali ta človek dela, pa ali ga takoj kaznuje? Misli si, da ti delaš hudo, ali si želiš, da bi te tvoj Bog za vsako hudo takoj strašno kaznjeval? Te uničil? — Vidiš, zato nas pa naš božji učenik Jezus uči, da moramo bližnjega tako ljubiti, kakor samih sebe. Kakor želimo za se, tako moramo želeči tudi za drugoga!"

"Da, v tem imaš prav!"

"O, Lupercij, ko bi ti bila dana milost, da bi prodril popolnoma s svojim srcem v ta lep nauk krščanstva! V ta lepi nauk Jezusa! Kako lep zgled nam je sam v tem. Sovražniki so ga pribili na križ. Toda umirajoč je klical: "Oče odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo!"

"Da, Lupercij poglej me! — povzame besedo Oteomero. — Kdo je umoril mojo hči Eukratido? Kdo je kriv smrti toliko strašnih umorov kristjanskih junakov? — Jaz, oh, jaz, nesrečni človek. Toda poglej me! Ali niso po pravici nedolžne žrtve, klane radi mojega fanatizma, klicale k Bogu za maščevanje njih mučitelja, njih povzročitelja njih strašnega trpljenja? Da! — In vendar, glej, ne samo, da nisem kaznjevan, našel sem celo še milost vseh milosti, ljubezen vse ljubezni — pravo sveto vero. O, ko bi mogel dati kri, da bi izmil to krivico! O, da bi mogel dati vsaj svojo kri, da bi se skazal hvaležnega za to nezmerno milost! — Vidiš Bog se ni zmaščeval nad menoj, temveč dal mi ljubezen! Razumeš, Lupercij?"

Lupercij se je zamislil. Uprl je svoje

bistre oči v Oteomera in besede kar požiral.

“Krasen nauk! In tako naraven in vendar nisem nikdar mislil nanj!”

“Da, poglej Lupercij, jaz sem preganjal Gospoda, Gospod je pa klical za me milost! — Ako moj Bog tako ravna z menoj, ali ni moja dolžnost, da ravnam enako?”

“Lep je ta nauk v resnici! Vendar...”

“Kaj, vendar? — Lupercij, povej, ali naj greva sedaj v Kastovo plačo in uničiva najivega nasprotnika? Kaj imava od tega? Ali sva potem kaj boljša? Ali se je s tem kaj popravilo? Ali nasprotno nisva midva prav taka, kakor je on, da slabejša, kakor je on? Ali nisva omadeževala s človeško krvjo svojih rok in svoje vesti? Lupercij, enkrat sem te že prosil radi mene, ne, ne, ne, ne radi mene, temveč radi Eukratide, radi tega dobrega Jezusa, ki je prinesel nam ljudem tako krasen nauk, te prosim, odpusti Kastu, Vsa krščanska občina moli zanj in prosi zanj usmiljenja božjega.”

Marcela je pazno poslušala vsako besedo. Čula je veliko o ljubezni do bližnjega, kakoršno je učil Jezus in Nazareta že od Eukratide. Vendar besede škofa Feliksa so naredile velik utis nanjo. Posebno še, ker je bil Kast, o katerem se je govorilo, vendar le njen brat.

Dolgo so govorili še med seboj, dokler jih ni poklical strežaj k večerji. Škof Feliks je videl kako sprejemljiva srca ima v obeh, v Luperciju in Marceli. Zato je pa še bolj navdušeno govoril in skušal še globlje v njih plemenita srca zasejati seme božjih naukov in resnic. Večkrat je v srcu zdihnil k Bogu in jim prosil milosti razsvetljenja. Kakor kapljice hladilnega balzama so kapale te lepe besede na njih razbolena srca in — — — oba sta začutila nekaka posebna nerazumljiva, do sedaj nepoznana, čutila. Milost božja je delovala. Škof Feliks je vedel, da se tako plemenita srca ne bodo mogla dolgo ustavljati žarkom milosti božje.

“Danes zvečer imamo službo božjo v kapelici na grobu naše Eukratide” rekel je slednjič škof Feliks. “Dovolim vama, ako hočeta, da se nam pridružita do gotovega dela službe božje, ko je dovoljeno tudi poganom biti poleg.”

Mala je bila čredica krščanske občine v Braga Augusta, ki je preostala od strašnega preganjanja in ki se je oni večer zbrala v pozni nočni uri v kapelici na grobu Eukratide. Vsi so bili popolnoma zagnjeni s črnim pajčolanom, da se nikogar obraz ni mogel videti. Tako nista ne Marcela in ne Lupercij videla, kdo so ti, ki so navzoči. Škof jima je odkazal mesto prav tik vrat. Čudno jima je bilo pri srcu, ko sta bila v tej čudni družbi. Videla sta se že vjeta in peljana na moršče kot kristjana in tam strašno mučena. Oba je streslo. Vendar ostala sta mirno na sedežih, katere jima je odkazal škof Feliks.

Po evangeliju je imel škof Feliks nagovor na navzoče. Nalašč si je izbral življenje Eukratide, njeno veliko ljubezen do očeta in očetovo sovraštvo do kristjanov kot podlago svojega govora. Kakor kladivo so padale resne in odločne besede škofove na srca obeh poganskih poslušavcev za vrati. Marcela si je večkrat otrla solzo iz oči.

Po govoru sta morala zapustiti kapelico, ker se je začela najsvetejša daritev, pri kateri so smeli biti pa navzoči samo kristjani.

Globoko ginjena sta šla nekaj časa tiho po vrtu proti palači.

“Čuden ta nauk! Čudna ta vera!” rekel je skoraj polglasno Lupercij.

“Da, zares čuden, vendar vzvišen! Poganska vera ne pozna tako vzvišenih nazorov in čutil!” meni Marcela.

“Nekako čudno gre do srca!”

“Da, res čudno!”

“In vendar, postati kristjan? . . . Bah! Ne, ne! Ud biti te sovražene in poniževalne sekte križanega Nazarejca? Ne! To je pod častjo Rimljana.”

“In vendar, poglej Oteomera!”

“Čudno!”

“Kdaj pa misliš oditi nazaj v Rim?”

“V nekoliko dnevih.”

“Seveda naredil boš malo poslovitveno zabavo predno odideš?”

“Na vsaki način!”

“Sicer se pa jutri vidiva. Ne?”

“Da.”

Molče sta sedla vsak v svoje nosilnice, se poslovila in se dala nesti vsak proti svojemu domu.

Besede, katere sta čula nocoj, so na-

redile globok utis na oba. Kakor nekaka skrivnostna, nebeško lepa pesem so se jima zdele vzvišene besede škofa Feliksa. In ta lepa pesem je našla odmev globoko doli v njiju plemenitih srcih.

“Nauk krščanstva” je rekel škof Feliks, “je nauk človeškega srca in za človeško srce!” — Ali ni imel prav? . . .

Toda, postati kristjan? . . . Globoko zamišljena sta sedela vsak v svoji nosilnici.

(Dalje prihodnjič.)

Zidarjeva družina.

F. V. P. ofm.

Zidar je jokal, jokal prepozno. Vedel je že prej, da je žena bolna in je zdravnik zapovedal varovati se ji vsake najmanjše razburjenosti. “Samo en slučaj je lahko usodepolen, potem ni nobene pomoči več”, je naročal. Vse to mu je zdravnik povedal, a on še na to niti mislil ni več. Žena mu tudi ni tožila o kaki srčni bolezni. In sedaj?

Morilec!

— Saj ni sovražil svoje žene, ljubil jo je — po svoje. Le ta nesrečna pijaca! Ti prijatelji, ti rdečkarji so ga zapeljali. Skušal je tolažiti svojo vest, da tudi drugi tako delajo, a zaman. In sedaj je prišlo tako daleč!

Nobenega kesianje več ne pomaga. Smrt je smrt in nobenega pripomočka ni zanjo. Kaj naj stori, je premišljeval v svojem obupu nesrečnež.

“Živeti hočem zanaprej pošteno, nobenega saloona ne prestopim več in skrbel bom za svoje dete.”

Treba je bilo žrtve, največje žrtve, katero zamore dati človek — žrtve smrti, da je odprlo oči — pijancu.

Kar je sklenil, je dosledno spolnjeval. Celi prosti čas je prebil ob postoleji svoje Anice, ker se je bal, da ga tudi ta slabotna stvarca, sedaj edina njegova tolažba na

svetu, ne zapusti in se preseli za mamico. Stara teta, katero je pozval po smrti svoje žene iz daljne vasi, mu je gospodinjala. Ta je večkrat pravila, da Anica ne bo dolgo živela, ker ima tako sanjave oči.

Od materine smrti res ni bila Anica nikdar več vesela. Nikdar ni prišel z njenih prozornih ličic nasmehljaj. Prizadeval se je oče razvedriti jo, privabiti samo en prijazen nasmeh z njenih ličic — a zaman. — Ko je bila še živa ljuba mama, vkljub bolehnosti in slabosti se je dete nasmihalo, tolklo z ročicami, če je mamica iz bornih cunj naredila punčko, ali ji zapela pesmico. Ko bi Anica vsaj enkrat razprostrla svoje nedožne ročice in se mu oklenila okoli vratu, kako bi bil srečen.

Mamica je nesla njeno ljubezen seboj v prerani grob.

Prestrašena je vedno gledala svojega očeta, če se ji je približal in si hotel pridobiti nje zaupanje.

Vsako soboto zvečer je oče nakupil raznih igrač, iskal po trgovinah čepice, srajčice in razno drobnarijo za otroke, da bi stem razveselil svoje dete. Ko pa domov prinese in da nakupljene stvari, katere bi razveselili vsako otroško srce, Anici, s čna samo lepo zahvali. Nobenega ljubečega pogleda ne žanje za tako lepe in iz

brane darove. Zaman čaka na njeno hvaležnost, zaman njegov trud razveseliti to čudovito otroško srce.

Vedno težje je padalo na očeta to preziranje edinega otroka. Čutil je, da je ta, lasten njegov otrok, njegov neizprosen sodnik in otrokovo preziranje njegova zaslužena kazen za greh.

Svojo obsodbo je bral v resnih očeh svojega otroka. Ali ni to dovolj trpljenja za nesrečnega očeta? Pogrešal je ljubezni žene, pogrešal ljubezni deteta.

Bilo je zopet nekega sobotnega večera. Pred izložnimi okni je postal zidar in iskal primerne daru za svojo edinko. Večkrat je že hotel vstopiti v prodajalno, a vselej je zastal njegov korak. Nezadovoljen sam s seboj je pospešil korake po uglajeni cesti mimo predmestnih hiš, ne vedoč kam. Hotel je biti sam. Korakal je po drevoredu do pokopališča. Skrivnostna tihota je čuvala domovanje mrtvih, ko je stopil čez železna vrata. Lahek piš vetra je majal vrbe žalujke in njih listje je trepetalo skrivnostno, kakor bi blagoslavljalo mrtve, ki spe v njih senci pod temno rušo.

Počasnih korakov je stopal med grobovi. Pred priprostim železnim križem je obstal in se sklonil ob zelenem grobu.

Molil je. Molil očenaš pobožno in goreče, kakor otrok. "Odpusti nam naše dolge", tu je prenehal. Potok solz se je vsul z njegovih oči na zeleno gomilo.

"Ali bo tudi meni odpuščeno?" je vzdihnil. "Ali mi bode moja Anica, moje dete odpustila? Ali me bo kedaj to srčno ljubljeno dete zopet ljubilo?"

Dolgo je klečal ob gomili in težko se je ločil od nje. Nebroj zvezdic je že migljalo na modrem nebesnem svodu, ko je vstal z gomile in se spomnil, da je čas iti domov. Spomnil se je, da danes Anici nič ni kupil, in težko mu je bilo praznih rok priti domov. Kaj naj stori? Med porastlo travo na grobu je cvetelo polno modrih cvetov spominčic. Morda bi jih bila Anica vesela? Kdo ve?

Skrbno jih je natrgal šopek in lahko mu je bilo pri srcu, ko se je vračal proti domu. Vedel je, da ga doma ne čaka družega kakor tihota, stara teta in molčeca Anica s svojimi resnimi očmi.

Anica je sedela v naslonjaču ob oknu in gledela v tiho noč. Teta je kuhala v kuhinji večerjo. Motna luč iz kuhinje je skozi napol priprta vrata deloma razsvetljevala blede obrazek deklice, ko se vrne oče. Stiskal je v roki šopek, ki ga je natrgal na grobu sedaj prepozno ljubljene žene in stopil je nežno k otroku.

"Anica! Danes ti nisem družega prinesel kot te cvetke", in položil jih je v njeno naročje.

"Hvala, ate!" je odgovorila lahno in njena ličeca so se nabrala v blažen nasmehljaj. "Kje si jih dobil, ate?" je vprašala nenavadno živahno.

"Bil sem na grobu tvoje mamice in tam sem jih natrgal", je odgovoril nežno oče.

"Oče! dragi ljubi ate!" je zakričalo dekletce in njene bele ročice so se ljubeče ovile okrog očetovega vratu. "Vendar si ljubil mamo, če tudi — —, tu je prenehala za trenutek. Oh, oče da bi le jaz kmalu prišla k mami v nebesa, kako bo vesela, ko ji povem, da si jo ljubil. Vse ji povem! Tesneje se je privilo dete k očetu, nebroj poljubov z otročjih ust je sladilo prvokrat v življenju kakor med očetova ustna.

Še do jeseni je živela Anica. Kakor odprta nebesa so bili očetu ti dnevi. Kakor bi hotela zamujeno popraviti, je skazovala Anica vso ljubezen, ki jo premore nedolžno dete, svojemu očetu.

Vesel je hodil na zidarsko delo in vesel je prihajal domov, kjer ga je nestrpnost pričakovala Anica.

Ko so odpadali prvi zarumeneli listi s košatih kostanjev, so Aničino nedolžno dušo nesli nebeški krilateci k mami in v nebeške višave.

In tam je pripovedovala o očetu....

Materine zadnje besede.

M. Železnikar.

OZNO v zimski noči je bilo. Vsa okolica je bila pokrita s snegom, katerega je huda burja raznašala semtertja.

V samostanu v C. so bili že vsi pri počitku, ko nekdo močno pozvoni na samostanska vrata.

Vratar hiti odpirat. Kdo bi nekdo prihajal v samostan v tej strašni noči. Samostan je namreč stal prav na samotni, na strmini hriba. Le nekaj hiš in železniška postaja je bilo doli v dolini pod hribom.

"Kdo je?" vpraša brat predno odpre vrata.

"Sick call," "k bolniku prosim!" odgovori ženski glas zunaj.

Vratar odpre.

Neka ženska popolnoma zavita, da so se ji videle samo oči vstopi.

"Prosim, naj hitro gre Pater J., ki oskrbuje občino v L. Tam leži v tej in tej hiši v vasi H. človek, ki ne bode dolgo živ. Katoličan je in se silno želi z Bogom spraviti. Prosim, lepo prosim častitega patra naj hiti tja."

Brat pusti ženo v čakalnici in hiti klicat imenovanega duhovnika.

Malo časa je trajalo, da se je pater oblekel, vzel Najsvetejše iz cerkve in prišel k vratom.

"Prosim častiti pater, hitite! hitite!" je prosila tuja ženska. "Mudi se. Daleč je. Človek pa ne bode dolgo!"

Duhovniku se je čudna zdela vsa stvar. Vas, katero mu je ženska imenovala, je daleč od njegove cerkve, katero vsako nedeljo obišče. Tudi še nikdar ni bil tam. No sicer gre pa ženska z njim, mu bode že pokazala. Sicer bode pa čas v vlaku, da

natančneje izpraša. Zavije se toraj v svojo suknjo, obesi svetilko na vrat in odhitela sta v sneženo burjo.

"Prosim, častiti Pater, vas je od postaje nekako 4 milje, zadnja hiša na levo v vasi je revna kočica in tam leži siromak", reče žena duhovniku.

"Bostè pozneje natančneje povedali v vlaku" omeni duhovnik in se molče zatopi v molitvi in češčenje Onega, kateroga nese bedni grešni duši kot zadnje tolažilo in krepilo za pot v večnost.

Nekako četrto ure mu je vzelo, da je prišel na postajo, kjer je hotel počakati prihodnji vlak. Pred postajo se ozre za žensko, toda ženske ni bilo nikjer. Gleda, čaka, gre malo nazaj, nič! Ženske nikjer.

Kaj pa sedaj? Morda ga ima kdo za norca? Morda ga hočejo, kje napasti? Kaj mu hočejo, vsaj vsakdo ve, da duhovnik, zlasti redovnik ne nosi denarja seboj. Da bi se žena norčevala iz njega? Tudi ni vrjetno. Kakšen namen bi naj imela? Zakaj ga je prosila tako mило, naj hiti? "Naj bo, kar hoče, gledat grem, kaj je na vsej stvari", pravi sam pri sebi slednjič in vstopi v vlak, ki oddrda dalje iz postaje.

Pride sprevodnik in vzame listek. Že ga preščične, ko opazi ime postaje.

"Ta vlak se ne vstavi na tej postaji?"

"Kako je to?"

"Kako je to, ne vem. Vem samo, da se ne vstavi."

Res, v naglici duhovnik ni na to pomislil, dasi jo vedel, da je tako.

"Kaj pa sedaj?"

"Ne vem?" pravi sprevodnik nekoliko neprijazno in gre dalje. Ker je bil duhovnik zagrnjen pod vratom, najbrže ni videl, da je to duhovnik.

Žalostno sedi duhovnik in začne premišljevat, kaj bi naredil.

"Ali se ta vlak vstavi v L.?" vpraša sprevodnika, ko pride mimo.

"Ne! Najbližja postaja je D."

"To je skoraj 10 mil proč."

"Da, nekako toliko!"

"Poklican sem k umirajočemu, ki me želi pred smrtjo. Vi niste katoličan?"

"Ne!"

"Vendar ste gotovo čuli, da katoličan srčno želi pred smrtjo sprejeti še enkrat sv. zakramente. Nek tak siromak me želi. V naglici nisem mislil, na to, da se vlak ne vstavi tam. Ali bi se dalo doseči, da bi radi umirajočega reveža vstavili vlak za minuto na postaji L.?"

"Ni mogoče!"

"Ali je kdo tukaj, ki more to dovoliti?"

"Da, nadsprevodnik je slučajno v vaku. Grem ga vprašat."

"Da!" pride nazaj sprevodnik. "Dovolil je. Vlak se bode vstavil v L."

"Hvala Bogu, ena težava je že premagana" in zatopil se je duhovnik v molitev svojega brevirja.

"Kako daleč je še do te vasi, "vprašuje duhovnik, ko se vlak vstavi na postaji v L.

"O, oče to je daleč, skoraj 4 milje. V tem snegu in vremenu vas bo vzeio najmanj eno uro in pol".

Skušal je dobiti voznika, da bi ga peljal. Toda nihče ni hotel. Zbudil je v par hišeh ljudi, pa nikjer ni dobil.

"Hitite, prav, oče, hitite" se je spomnil duhovnik, da je prosila žena, ko je videl, da je vse iskanje zastoj, zažgal je zopet svojo svetilko in odšel po cesti proti vasi.

Več kot pol drugo uro je hodil, ko pride v vas. Vse je bilo tiho in temno.

"Zadnja hiša v vasi", je rekla žena.

"Saj res tam imajo še luč", misli duhovnik in gre proti hiši, ki je bila zadnja, vsaj naprej ni nobene več videl.

Potrka na vrata.

Ženski glas se oglasi:

"Kdo je".

"Ali imate pri vas bolnega človeka v hiši?"

"Ne!"

Duhovnik se je začudil.

"Ali ste katoliški?"

"Ne!"

"Ali veste, kje je neki katoliški človek bolan v tej vasi?"

"Ne!"

Kaj sedaj?

Potrkal je še na več vrat, toda nihče ni vedel o kakem bolniku.

"Ta me je pa izpeljala", si misli duhovnik nevoljen. "Morda je pa še naprej"

Potrka zopet na vrata, kjer so imeli kaka hiša", si misli, "pa je ne vidim v temi."

Luč in toraj niso spali. Ženski glas mu pove, da je še neka napol podrta "shanda", da pa ona ne ve, če kdo tam stanuje. Stanoval je tam nek reven mož preje. Sedaj pa ne ve."

Duhovnik gre dalje in res kmalu opazi poslopje. Da, luč se sveti. Bo!

Potrka na vrata. Nobenega glasu. Potrka drugič, zopet nič. Vendar, ako je luč v hiši, mora biti gotovo kdo notri.

Poskuša odpreti vrata. Da, odprata so. Previdno vstopi. Ker je luč le slabo gorela, ni v začetku nikogar opazil.

"Kdo je", se oglasi slabotni možki glas iz kota.

Sedaj še le je opazil duhovnik v kotu na tleh revno ležišče in tam človeka ležati.

Duhovnik pristopi bližje.

"Ste bolni?"

"Da, pa hudo. Kdo ste pa vi?"

"Ali ste vi poslali, po duhovnika v C.?"

"Ne. Ali ste vi morda duhovnik?"

"Da. Neka ženska me je prišla klicat, potem se je kar nekam izgubila.

"O, tisočkrat bodi zahvaljena, ljuba mati Marija! Častiti oče, Bog Vas je poslal" in revež je glasno zajokal.

Sredi sobe je stalo napol podrto ognjišče. Ogehnj je že pogaševal. Naložil je novega goriva, kajti mrzlo je bilo v sobi. Potem pogleda bolnika. Bil je to človek moške dobe, precej zaraščen. Težko hro-

K umirajočemu.

penje v prsih mu je takoj povedalo, kaj je — sušica. Najbrže zopet nesrečna žrtev — greha in norostnih dni.

“O, oče, kako sem srečen, da ste prišli! Kdo bi neki bila ženska, ki vas je prišla poklicat. Tu v vasi ve samo ena oseba, ki mi pride vsaki dan enkrat malo posreči, da sem bolan na smrt. Toda ta ni katoliška.”

“Jaz je misem poznal. Mislil sem, da bova v vlaku več govorila, ker je rekla, da se mudi.”

“Da, da, oče, mudi se, mudi!” Kašelji mu je zapre glas. Precej časa je vzelo, da se je zopet pomiril.

“Oh, oče! Poslušajte žalostno povest nesrečnega človeka, ki je zabredel, sedaj pa nosi strašno pokoro!” Irec sem. Prišel sem v Ameriko kot deček 5 let star. Toda mati so mi umrli v mojem 10. letu, oče so se pa vdali pijanci in odpadli od vere. Za očetom sem šel tudi jaz. Trideset let je tega. O, oče, grdo sem živel, grdo, tako da bi moralo biti sram vsakega katoličana. Toda, oče, eno pa nisem opustil cel ta nesrečni čas — to kar sem obljubil svoji ranjki materi na smrtni postelji.”

Spominjam se še prav dobro. Neko popoldne sem prišel domov iz šole, ko me mati pokličejo k sebi. Bili so zelo slabi. Prevideli so jih že. Oče so stali na drugi strani postelje. Ko sem prišel k postelji so me objeli in pritisnili k sebi in tako milo zajokali.”

“Otročiček moj ljubi”, so rekli, “sedaj te zapustim, te moram zapustiti za vedno. O, kako, grem težko! Kako me skrbi, kaj boče s teboj, ko boš sirota! Toda otročiček moj, ne pozabi tega, kar sem te učila. Obljubi mi posebno eno, da boš vsaki ve-

čer do smrti molil eno Česceno Marijo za srečno zadnjo uro. Ali boš? Obljubil sem in tudi držal.

In mati so mi umrli.

Oče, na vse sem pozabil, kar so me mati učili samo ta Čescena Marija, katero sem jim obljubil na smrti postelji, to sem pa držal. Ne vem, kdo vas je poklical, toda prepričan sem, da mi je to milost izprosila Marija.

O, kako sem se bal umreti. O kako strašno me peče vest! Kako sem želel duhovnika. Kako sem te dni goreče prosil te milosti. Jutri sem hotel prositi to žensko, ki mi pride iz ušmiljenja posrteč, da bi Vas šla klicat. Morda je sama šla. Bomo jutri zvedeli.

“O, kako sem sedaj potolažen “oče”, je vskliknil, ko je opravil sv. spoved, prijel je sv. popotnico in blagoslov. Solze so mu tekle po licih.

Bil je pa že zelo slab.

“Oh, oče, hvala vam, da ste prišli! — Molite za me!”

Revež je vidno pešal. Duhovnik je molil pri njemu. Dal mu je v roke rožni venec, dal mu poljubiti sv. križ, ko ni mogel več glasno, govoril je molitve ponavljal z ustnicami.

“Čescena Marija”, je še izgovoril in izdihnil.

Nihče v celi vasi ni vedel, kdo bi bila ona ženska, duhovnik je zastoj poizvedoval. Bil je pa pričan, da je to nov dokaz Marijinega varstva.

Kdor Marijo časti

Si grešnik še večji

Se k Mariji zateci

Pomoči dobiš.

”Odslej me bodo srečno imenovali vsi narodi....“

Andrej Tomec, Johnstown, Pa.

AKO je pela Marija v preroškem duhu pred devetnajststo leti, ko ji je Bog po angelju označil, da bo postala mati tako željno pričakovanega Mesija, ko je videla v duhu čast in slavo, katera jo čaka kot mater božjo, kot mater Ordšenikovo, kot mater in kraljico človeštva, kot kraljico nebes in zemlje, kot mogočno posredovalko med nebom in zemljo. Zrla je v bodoča stoletja njene moči in slave. Videla je njena duša narode, kako se ji bodo klanjali in jo častili in slavili po vesoljni zemlji. Kako se bodo zaupno obračali k nji vsakteri v svojih stiskah in nadlogah kakor k svoji najboljši materi in mogočni priprošnjici.

Tako je privrela iz Marijinega srca prekrasna pesem, slavospev vseh slavospevov, "Magnificat". Njo, najponižnejšo izmed vseh Adamovih otrok, si je izvolil Bog za mater svojemu sinu in jo povzdignil do najvišje časti v nebesih in na zemlji, kakoršne ne vživa nobeno drugo vstvarjeno bitje. Vtopila se je v globoko premišljevanje o čudoviti božji previdnosti, katera je odbrala ravno njo, ponižno dekle Gospodovo za mater Božjo za najslavnejšo in najmogočnejšo gospo . . .

In kako natančno se je spolnilo, kar je tedaj Marija naznanila v svojem "magnificatu!"

Posebno se pa Marijino prerokovanje spolnuje v sedanjih časih. Zakleti sovražniki Kristusa in njegove cerkve in Marije same besno divjajo v smrtnem sovraštvu in najsrdejšem boju proti vsemu, kar je količkanj v zvezi s krščanstvom, da lahko rečemo, da do današnjih dni, ni bilo še takega boja, v katerem bi se so-

vražniki krščanstva tako ljuto zaganjali v Kristusovo cerkev, v katerem bi bili brezverci tako nasilni in zviti in se borili s takimi sredstvi, kakor dandanes. Toda kljub vsemu se pa tudi dandanes Marija slavi, kakor se še nikdar preje ni slavila. Kje je bil kdaj kak kralj ali kak posveten mogočnej, ki bi vžival toliko časti in slave, kot jo ima dandanes Marija? Koliko krasnih cerkva in kapelic in spomenikov je postavljenih vsepovsodi Nji v čast! Koliko njenih slik in kipov je narejenih in razstavljenih vsepovsodi! Koliko pesmic in molitev in knjig je sestavljenih, Nji v čast in slavo! Miljoni in milijoni kristjanov se ji klanjajo". Marijo slave vsi narodi, vsi jeziki in se ji klanjajo kot svoji materi in kraljici in iščejo pri nji zavetja . . .

In naš slovenski narod? . . .

Ali ne pozna Marije? — Da! Saj je ravno on med prvimi, saj je to narod Marijin! Kateri narod ga še prekaša v službi in čiščenju Marije? Kje drugje na svetu vidite več cerkvic in kapelic v čast Mariji zgrajenih, kakor po slovenskih poljanah, gričkih in dolinah?! Kateri domovi so bolj okrašeni z Marijinimi slikami in kipi, kakor so slovenski?

Da, slovenski narod je zgled drugim narodom v čiščenju Marije!

In mi, ameriški Slovenci, ki smo zapustili mili svoj domači kraj, svoje drage stariše, brate in sestre, ki smo zapustili tam svoje cerkvice, Marijina božja pota, čiščenje in pobožnosti, katere se tam vrše v čast in slavo Mariji? Ali naj zdaj tukaj v Ameriki preneha naša ljubezen in čiščenje do Marije? Ali naj se tukaj za Marijo kar nič več ne zmenimo? Ali ne potrebujemo tukaj več njenega varstva in njene pomoči?

Ne! Nikdar ne sme prenehati naša lju-

bezen in češčenje do Marije! Ne sme jo nikdar pozabiti in zapustiti slovensko ljudstvo tudi tukaj v Ameriki! Saj tukaj njenega varstva in njene pomoči še bolj potrebujemo, kakor smo pa v stari domovini, ker smo tukaj v še večjih nevarnostih.

Toda, kako pa naj tukaj v Ameriki kaj storimo za Marijino čast? Romati na njeno božja pota ne moremo! Šmarničnih in drugih pobožnosti v maju in čez leto se ne moremo veliko ali nič udeleževati.

Da, tega vsega tukaj ne moremo, ker marsikje ni priložnosti. Vendar pa nekaj tudi tukaj lahko storimo! Ljubimo jo pa lahko tudi tukaj! Častimo jo pa lahko tudi tukaj vsak v svojem srcu! Kakor dobri otroci svoji materi, ohranimo, ji lahko tudi mi pred vsem ljubeče srce. Naj bodo toraj naše družinice kakor male kapelice, kjer se bode naša Mati Marija častila in slavila, kjer se bomo s zaupanjem in ljubeznijo zatekali k Nji, o kateri se bere, da se še nikdar ni čulo, da bi koga zapustila, ki se je k Nji zatekal in Njo pomoči prosil!

Dalje, pa še nekaj lahko storimo!

Imamo tukaj prekrasen slovenski nabožni list, ki nosi prelepo ime: "Ave Maria" — "Češčena Marija!"

Ta list je posvečen časti in slavi Marijini in si prizadeva ameriške Slovence vneti za ljubezen in češčenje do Marije

in za pravo krščansko življenje. Zato pa mislim, da nihče, ki ljubi Marijo, ki ji želi kaj storiti v njeno čast, ne more storiti boljšega dobrega dela, kakor to, da naroči ta list, zanj agitira, zanj deluje, ga skuša razširiti po vseh slovenskih hišah, kjer koli le more. Pravi Marijin častilec namreč ni zadovoljen, ako le sam Marijo časti, temveč skuša na vso moč, da jo časte in slave tud drugi. Ljubezen se skuša pokazati v dejanju. Če imaš res ljubezen do Marije, pokazati se mora v dejanju, da si pripravljen iz ljubezni kaj žrtvovati, kaj storiti in kaj potrpeti. Ljubezen vse potrpi, vse prenese, vse stori!

Posebno pa skrbimo, da se kolikor mogoče razširi ta šmarniška izdaja Ave Maria, ki je še posebej posvečena Mariji majniški Kraljici. Pridobivajmo novih naročnikov posebno ta mesec, ki je kakor nalašč za to, delo! Prihodnje leto je desetletnica lista Ave Maria. Dajmo, pojdimo na delo, agitirajmo, razširjajmo ta list, kje in vendar in kolikor le moremo, da se število naročnikov potroji, ne podvoji do tedaj. Tako bode list mogočnejši, bode lahko še več storil za Marijo in njeno čast, še več za korist slovenskega ljudstva v Ameriki. Tako bode prihodnje leto šmarniška izdaja še večja in še lepša, kakoršna je letos.

Vse za Marijo, našo ljubo mater!

Vsi na noge za "Ave Maria"!

Šmarnični cvetovi.

MARIJA ME JE SLIŠALA.

Prosim, če bi natisnili ta spis moj v listu Ave Maria za maj. Jaz, podpisana, jamčim za njegovo resničnost od besede do besede.

Bilo je maja meseca pred 4 leti, ko je začela našega 12 letnega, do tedaj vedno zdravega dečka Antona zelo noga boleli v stopalu. Tudi je začela noga jako hitro otekati. Nismo se veliko zmenili za to takoj v začetku. Mislili smo, da se je najbrže kje zbedel, da se bode ognjilo, pa bode zopet dobro. Toda bolečine so prihajale vedno večje. Po noči celo noč ni spal. Drugo jutro ga je peljal oče v mesto k zdravniku, ki se je pa izjavil, da je jako nevarno, da je zastrupljenje krvi in je bolezen že daleč napredovala, da se boji za nogo in za življenje dečkovo. Deček je moral ostati v mestu, da ga je mogel zdravnik večkrat obiskati. Toda vsa zdravila niso nič pomagala. Po 4-rih dnevih se je zdravnik izrazil, da se mora noga odrezati, ako se hoče dečku rešiti življenje. Zato ga treba poslati v Marshfield, kjer je bolnišnica in več zdravnikov, ki mu bodo odrezali nogo. Lahko si misliš, slovenska mati, kako hud udarec je bila ta vest za me, ubogo mater. Moj otrok, pa naj bode hrom za celo svoje življenje? Bilo mi je obupati! Kam se hočem obrniti! Zdravniška veda je storila vse, kar je mogla. Sedaj samo nož more rešiti še življenje! V tej stiski sem se spomnila Marije, nebeške naše matere, ki mi je že tolikrat pomagala v stiskah. Da, rekla sem sama sebi: "Ali si pozabila na svojo ljubo Gospo in Mater? Nimaš nič zaupanja vanjo?" Da, le k njej le k njej! Ona je zdrav je bolnikov, pomočnica kristjanov! Njena moč premore več kot znanost vseh zdravnikov. Z vsem zaupanjem materinega srca, v stiski za ljubljeno dete sem se zato zatekla k Mariji oni dan, ko bi ga imel vlak odpeljati na operacijo. Bila je to ravno sobota, posvečena Mariji. Prosila sem jo s

celim zaupanjem in res—uslišana sem bila, kakor že preje tolikrat v življenju. Ko sem veliko molila ono nesrečno soboto doma in prosila Marijo usmiljenja in pomoči za otroka, dobim popoldne sporočilo od dečkove starejše sestre, ki je bila pri njem v mestu, da naj pride oče ponj, da se mu je naenkrat toliko zboljšalo, da se je še zdravnik začudil in rekel, da ni treba iti v bolnišnico in tudi noge ne bode treba odrezati, ker se mu je že v par urah toliko zboljšalo, da že lahko stopi na nogo. Vsi so se temu čudili, ker niso mogli razložiti, od kod to! Zdravnik je zmajeval z glavo, ker se mu je zdelo nevrjetno. V hotelu, kjer je ležal, tudi ni skoraj nihče mogel vrjeti, kako bi tako hitro zboljšanje bilo mogoče. Marija mi je pomagala, kakor že tolikrat v mojem življenju. — Da, zato iz lastne skušnje vem, kako je dobra ta Mati vsem, ki jo ljubijo in ki se s zaupanjem k nji zatekajo. Posebno se mi zdi, da rada usliši naše prošnje, ako jo prosimo v sobotah in v mesecu maju, kateri dnevi so posebno posvečeni njeni časti in slavi.

Da, ta mesec maj, se bodo kosali njeni otroci, kdo bode več storil v njeno čast, kdo ji bode lepše pokazal svojo udanost in ljubezen. O, častimo jo tudi mi vsi! Da, Marija, dobra si mati vsem, ki so tvoji otroci.

Marija Toleni.

MARIJA, POMAGAJ NAM!

Tudi mi ne bomo zaostali, da bi kaj ne storili za Marijino čast o priliki lepih šmarnic. Tu pošiljam malenkost kot dar hvaležnega srca nebeški Kraljici maja, da bi ne pozabila na nas in na našo družinico. O, da, rojaki ljubimo Marijo, kar so nas naučili naši stariši. — "Če si grešnik še večji — k Mariji se zateci, pomoči dobiš!" — Koliko tolažbe dobiva oni, ki jo ljubi in časti! Kolikrat v stiski najde človeško srce ravno pri materi edino tolažbo in edino pomoč! — Ako jo bomo

pa v življenju častili, stala nam bode gotovo tudi v smrtni uri na strani in nam pomagala izbojevati zadnji, najstrašnejši boj našega življenja! — Da, Marija pomagaj nam!

Vaš naročnik iz Forest City, Pa.

ZLATI ČAS LEPIH ŠMARNIC. . .

Ko sem čital izdajo štev. 6. lista Ave Maria sem se zveselil in v duhu sem se preselil daleč, daleč tja čez morje domov v lepe domače kraje, v svojo rojstno vas! Moji sanjavi spomini so me prenesli nazaj v mlada leta.

Koliko veselje smo imeli otroci že dan pred majnikom, ko smo šli gledat k župni cerkvi, kjer so navadno vsako leto fantje postavili krasen, z vency in slovenskimi trobojnicami, ozaljšani "Mlaj" ali bolje "maj". Kako lepo ubrano je donel spev zvonov, ki so nas vabili dan za dnem k lepim šmarnicam, da z njimi

Mariji devici, majnikovi Kraljici
pozdrave in hvalo damo.

Drevje ozaljšano s pisanim cvetjem, gaji v svoji bujni pomladni obleki, vse, vse v celi oživljeni naravi, v njenem svečanem pomladanskem cvetju dajalo je hvaležne pozdrave

Kraljici majnika!

Ker je bila naša vas oddaljena od župnije, zbirali smo se vaščani večer za večerom k šmarniški pobožnosti v domačo kapelico, kjer sta navadno eden ali dva fanta pela litanije Matere božje in jima je odpevala cela množica navdušeno:

Marija Majnika
prosi za nas Boga . . .

Res lepi in veseli so bili tisti časi!
In danes?!

Ali še postavljajo naši fantje maj pred cerkvijo Mariji v čast?

Še slovenski fant poje pesem v čast nebeški svoji Materi?

Ne.

Pesem Marijina je utihnila na njih ustnicah! Kletev in ostudna beseda je pa stopila na njih mesto. Srce pa . . .? O, zla-

ti časi lepих šmarnic doma v starem kraju, zakaj ste minili!?

In doma v starem kraju ali še tudi letos doni tam lepo petje fantov pred kapelico šmarniške Kraljice? Ne.

Jok in stok in zdihovanje žena in otročičev se razlega od vasi do vasi. Namesto ubranega pritrkavanja zvonov, bobne strašni kanoni, v katere so jih prelili.

O Bog in Ti, kraljica majnika,
dajta narodom že toli zaželjeni mir!
da bomo zopet v miru in ljubezni mogli praznovati lepi maj v domači vasi.

S. S. Pittsburgh, Pa.

PREPOZNO.

To, kar bom tu pisala, se je zgodilo v mojem rojstnem kraju, pri sv. Juriju na Notranjskem in je resnično.

Bil je pri nas sv. misijon. Ljudje so se ga lepo udeležili. Samo bogat trgovec in krčmar se je vsemu posmehoval in se norčeval. Še druge je odvrčal, naj ne hodijo v cerkev, češ, da je vse to le neumnost. Med misijonom je bila pa tudi procesija k podružnici sv. Jakoba. Procesija je šla tudi mimo nekega keglišča, kjer so se možki zabavali ob prostem času. Da bi še bolj pokazal svoje preziranje do misijona, šel je v to keglišče in sam premetaval krogle, samo da so ga ljudje videli. Marsikdo je zmajeval z glavo. Eden izmed misijonarjev pa stopi k njemu in mu glasno zakliče, da so vsi slišali:

"O, le meči, človek, le meči. Saj jih ne boš dolgo!"

Grda kletev in peklenski posmeh je bil odgovor na ta opomin.

Ni preteklo nekaj mesecev, ta človek zboli in sicer tako je zbolel, da se je vedelo, da bo težko prebolel. G. župnik je to izvedel, če tudi ga niso klicali, ga gre obiskat in mu prigovarja, da bi se vsaj na smrt pripravil. Toda vse je bilo zastojspodil ga je iz sobe. Prišel je potem tudi g. kaplan, katerega pa niti k sebi ni pustil. Da bi ga ne nadlegoval z vero, najel si je možkega, da mu je stregel, da tako

tudi žena ni veliko hodila k njemu.

Vsi so vedeli, da zanj ni več pomoči. Sam pa je še upal in si ni mogel misliti, da bi res tudi on umrl. Toda neko popoldne mu je postalo zelo slabo. Začel je

mogli teči, jih je hlapec podil, da bi prišel o pravem času.

"Oj, kaj sem storil", je klical bolnik. "Bil sem strašen grešnik. Umor imam na svoji vesti."

Marija! Nas ob koncu maja blagoslovi vse, kaži pot do raja, lajšaj nam gorjé.

gledati smrti v oči. Ko je pa tudi sam začutil, da je vse izgubljeno začel je klicati na pomoč. "Prosim po gospoda! Hitite, da ne bo prepozno", je prosil.

Hitro so napregli in kolikor so konji

Duhovnik je hitel, kar je mogel. Toda komaj dober streljaj daleč je bil še od hiše ko je revež v strašnem obupu umrl. Kakor je živel tako je tudi umr.

Ant. Hegler, McKinley, Minn.

Dopisi.

Pittsburgh, Pa. — Od 25. marca do 1. aprila letos vršil se je v slovenski župniji v Pittsburghu, Pa. drugi sveti misijon, katerega je vodil Rev. Kazimir Zakrajšek O. F. M. (kakor smo že zadnjič kratko sporočili). Sv. misijon se je skončal jako lepo! Kakor nam je misijonar povedal, je imel že 65 sv. misijonov v raznih krajih, vendar, da bi se vse tako gladko, tako lepo izvršilo, da bi se takoj v začetku in do konca toliko ljudi udeleževalo misijona, kokor tukaj v Pittsburghu, se pa še ni kmalu zgodilo. Takoj pri prvi pridigi je bila cerkev natlačeno polna in tako je ostalo celi teden potem. Nad 1400 sv. spovedi je bilo in nad 2000 sv. obhajil se je sprejelo. Samo pri zadnji obhajilni sveti maši jih je pristopilo okrog 600, prav cela cerkev. Bilo je v resnici krasno videti toliko množico in tako lepo in pobožno pristopati k mizi Gospodovi. O ne, ne. Ni še naše ljudstvo izgubljeno! Se tli v njih slovenskem srcu iskra svete vere, katero so nam zažgali naši stariši doma. Treba le malo vetrička, kakor je na pr. sveti misijon, in ta iskra se razvname in nov ogenj zagori v teh dobrih slovenskih srcih. Pittsburška naselbina je ena izmed najboljših slovenskih naselbin v Ameriki. Malo slišimo o nji, malo se piše. Toda mirno in tiho se razvija in napreduje, kakor malo katera druga v Ameriki. Tu živi zavedno ljudstvo, ki si ne da vsakemu sleparskemu pijančeku soliti pameti. Tu imamo pa tudi dobrega dušnega voditelja, Rev. Johna Mertelna, ki mirno in tiho, zato pa navdušeno in požrtvovalno skrbi za nas, svoje župljane. Koliko je že storil! Poglejmo samo našo krasno šolo. Koliko težav je moral premostiti č. g. župnik predno je to dosegel. Imeli smo nekaj časa svetni učiteljici. Sedaj imamo že štiri sestre učiteljice in treba bode kmalu še ene in v enem ali dveh letih bode šola premajhna, dasi smo mislili, čemu nam treba tako velike šole. Č. g. Mertel je pa vedel, da nam jo je treba in je zidal veliko in kakor se vidi, še premajhno. Sedaj treba nam še nove cerkve! Tudi to bomo kmalu dosegli, ker vidimo, kako navdušeno gre naprej pred nami naš voditelj č. g. župnik Mertel in kako se trudi, da bi nam še to dosegel. Častiti gospod župnik, kar naprej in mi gremo za Vami! Mi, dobri Vaši župljani, vemo, kaj ste že Vi storili za nas, mi vemo, koliko ste že pretrpeli za nas, zato vedite, da smo vsi za Vami. Pri tem svetem misijonu se je tudi pokazalo koliko nas je v Pittsburghu in okolici. Ali bi nas toliko Slovencev, kakor nas je bilo pri zadnji pridigi, pri sklepu misijona ali bi ne mogli v par letih spraviti potrebne svote, da plačamo še ostali dolg in nekaj nabereemo za novo cerkev? Mo-

goče je! Malo požrtvovalnosti, pa bode šlo. Spomnimo se navdušenih besed pri zadnji misijonski pridigi v nedeljo dopoldne. Za svojo vero moramo žrtvovati. Kdor v resnici ljubi sveto vero, on jo ceni, on je pripravljen zanjo tudi žrtvovati. In vera je naša stvar, ne stvar naših duhovnikov. Naši duhovniki so služabniki vere, ki za nas opravljajo to službo. Zato ako hočemo imeti sveto vero, moramo sami zanjo prispevati, sami zanjo žrtvovati. Cerkev ni duhovnikova je naša, je naš edino pravi narodni dom. Ako toraj hočemo imeti novo cerkev, sami si jo moramo postaviti. K temu bi nam morala pomagati tudi vsa okolica. Vsa okolica se zateka v dušnih potrebah k nam v cerkev. Med misijonom je bilo velik del ljudi pri sveti spovedi iz okolice. Ako ima pa toraj ta cerkev breme, rojaki, pomagajte nam! Za velikonoč pridejo k spovedi. Ali bi ne bila dolžnost, da bi se ob tej priliki spomnili nas rojakov v Pittsburghu, ki smo to cerkev postavili in bi nam pomagali vsak po svoji moči, da jo vdržimo? Tako moramo mi za nje breme nositi. Da, ta sveti misijon nam je v marsičem odprl oči, in v marsičem pokazal pot za našo prihodnost. Ogenj je vzbuden. Iskra je postala ogenj. Sedaj je čas, da gremo z vsem navdušenjem na delo. Dajmo rojaki, oklenimo se našega g. župnika Rev. Mertelna in pomagajmo mu doseči prejkopreje novo cerkev. Poglejmo naselbine v Jolietu, Calumetu, kako krasne hiše božje imajo. Na noge! Pittsburgh ne sme zaostati za drugimi! — Med svetim misijonom so pomagali spovedovati tudi Rev. Jos. Skur iz Loraina O., Rev. Jos. Verhunez iz Pittsburgha, Rev. Albin Moder iz Bridgeville, Rev. J. Blažič iz Leckrona in Rev. V. Mihelič iz Homesteada. Vsem tem gospodom se iskreno zahvaljujemo za njih prijaznost.

Posebno se pa moramo zahvaliti našemu g. župniku Rev. J. Mertelnu, da nam je preskrbel te lepše dneve svetega misijona. Marsikaj se je popravilo v župniji in prepričan sem, da bode obilen sad obrodilo. Zahvalimo se pa tudi g. misijonarju, Rev. Kazimirju Zakrajšek O. F. M. Bog mu naj obilo plača njegov trud za nas.

— o —
Newburgh, Cleveland, O. — Iz vseh krajev vidim dopise v našem ljubem listu Ave Maria, samo od nas se bolj redko kdaj kdo oglasi. Se bodem pa jaz malo oglasila. — Najprej se moram zahvaliti Našemu Stričku, ki je tako hitro in tako zelo navdušil naše male, da jih nenkrat tako veseli naša ljuba slovenščina. Kako se pripravljajo za Mali Ave Maria, kaj bodo napisali. Kako je to lepo, da bodo otroci slovenskih starišev poznali tudi materin jezik

in se ga vsaj ne sramovali, kakor se je do sedaj že marsikje zgodilo. Kako lepo bode tudi za stariše, ako bode šel njih otrok od njih v kako mesto, pa se je navadil slovensko pisati, pa bode svojim starišem pisal slovensko. Res, neprecenljivo zaslugo za naše slovensko ljudstvo, za naše družine, za naše otročiče in za našo prihodnost je storil ta dobri Naš striček. Kako se pa imamo tukaj v Newburghu? — Prav dobro, s tem je najkrajše in vse povedano. In zakaj je vse dobro? Zato, ker imamo pastirja, katerega nam je sam ljubi Bog poslal. Naš gospod župnik Rev. Oman je duhovnik, katerega mora biti vesel Bog in župljani. Koliko je ta blagi gospod že za naselbino storil v tem kratkem času, od kar je pri nas! Kako lepo nas zbira v društva, da bi nas tako uredil kakor mogočno vojsko v oddelke, da bi tako vsak stan za se, vendar pa cela župnija, kakor ena skupna mogočna vojska se borili proti sovražnikom našega zveličanja. Tu smo dobili mladeniško društvo Presvetega Imena Jezusovega, dobili smo deklško društvo "Kraljica Majnika", imamo pa tudi žensko društvo Presvetega Rešnjega Telesa. To zadnje društvo je komaj leto staro, pa ima že nad sto članic. To je gotovo lepo znamenje, ker se vidi, da imamo še vendar dovolj zavednih slovenskih mater in žena, ki se zavedajo svojih težkih in odgovornih dolžnosti, pa tudi kako potrebno jim je društvo, ki jim daje poduka in navodil in molitev za njih težko delo vzgoje. Kako lepo je tudi, ko ta društva v tolikem številu pristopajo k svetemu obhajilu vsak mesec in se tudi bere sveta maša za druževnice in njihov potrebe. Vse to krasno in požrtvovalno delo našega iskreno ljubljenega g. župnika ne bode ostalo brez uspeha in brez sadu! — Rojaki, ljubimo svojega duhovnega očeta, ker smo srečni, da smo ga dobili v Newburgh! Naj ga nam ljubi Bog ohrani še dolgo med nami in naša župnija bode lepo napredovala. — Meseca maja bode imelo materino društvo blagoslov novega bandera in bode tudi sprejem novih članic. — Slovenske žene, pristopite k temu društvu. Matere slovenske združimo se v to društvo, kjer bomo s skupno molitvijo, s svetimi mašami in skupnimi svetimi obhajili klicale božjega blagoslova na se, na svoje družinice, zlasti pa na svoje ljube otročičke. — Kako lepo je tudi, ako katera umre, pa jo druževnice spremijo v cerkev in tam sprejmo sveto obhajilo za ranjko. Kako lepo je to! Mati, kaj si ne želiš teh svetih obhajil in molitev celega društva? — Pristopite toraj, matere, v to lepo društvo!

Pozdravljam vse članice društva sv. Rešnjega Telesa! Tebi naš ljubi Ave Maria pa želim, da bi kmalu postal tednik, ker nam kar še prečasi prihajaš. Mi bi te radi čitali že vsaki teden.

Marija Kužnik, t. č. preds. D. Sv. R. T.

Johnstown, Pa. — Tu se je vršil 4 dnevni sv. misijon od dne 21. do 24. marca. Vodil ga je urednik "Ave Maria" Rev. Kazimir Zakrajšek O. F. M. Vspel je nad vse pričakovanje krasno. Bali smo se, da ne bo vdeležbe. "Kaj v Johnstownu sv. misijon!" je marsikdo zmajeval z glavo? Toda kar razočaral nas je vspeh, kakoršnega ni nikdo pričakoval. Ljudstvo je v obilem številu prihajalo k pobožnostim vsako jutro in večer in z napeto pozornostjo poslušalo ognjevita in prepričevalna izvajanja č. g. misijonarja. Veliko rojakov je prejelo sv. zakramente, tudi takih, ki že leta niso več videli cerkve od znotraj. Pa sv. misijon je pokazal, da še ni popolnoma zamrla vera v srcih tukajšnjih rojakov, da tu še biva dobro in verno ljudstvo, ki se še ni udalo blaznim socijalističnim idejam in laži svobodomiseltva; bilo je le zapuščeno in zanemarjeno, prepuščeno samo sebi in raznim sleparjem, kot ovce brez pastirja, in le naravno je, da je postalo v dolgem času v verskem oziru mlačno in brezbržno in bi se v takih razmerah ne moglo boljše ohraniti, kajti od kar obstoji tukaj slovenska naselbina, ni bilo do zdaj tukaj slovenskega duhovnika, ki bi oznanoval rojakom besedo Božjo v milem materinem jeziku. In kakor razsužena zemlja blagodejnega deža, tako so bila potrebna in željna srca tega ljudstva besede Božje in hitela so k misijonskim pobožnostim, da prvič čujejo tukaj besedo Božjo v materinem jeziku, katero že tako dolgo časa niso čula.

Rojaki v Johnstownu! Minul je sv. misijon. Obrnimo si ga v prid! Ne mirujmo, dokler ne dobimo slovenskega duhovnika in si ne vstanovimo lastne župnije. Zadosti nas je!

Posebno pa bi bilo želeli, da bi se število naročnikov "Ave Maria" pomnožilo. Tukajšnji zastopnik je kar žalosten, da ima tako potreben in krasen list v tako veliki naselbini tako malo naročnikov. Zato naj vsak naročnik skuša dobiti kakega novega naročnika. Odšel je misijonar, nimamo v svoji sredi slovenskega duhovnika, ki bi nam oznanoval besedo Božjo v slovenskem jeziku, ki bi nas opominjal in spodbujal k dobremu, prihajal pa bo k nam ta list in prinašal obilo dušne hrane. Ave Maria naj bo naš misijonar, naš pridigar, da nam nadomesti slovenskega duhovnika.

Častitemu g. misijonarju pa naj Bog obilo poplača njegov trud in požrtvovalnost.

Anaconda, Mont.

V tukajšnji cerkvi, ki je bila poprej last Slovencev se bo začel misijon za Irce. To bo že tretji misijon v zadnjih petih letih. Želeli bi bilo, da bi se v tem oziru tudi za Slovence kaj storilo. Nismo že slišali slovenske pridige od kar je tukaj misijonaril pokojni Rev. Solnce. Faran.

Bridgeport, Conn. — Lepo se Vam zahvalim, da mi pošiljate ta Vaš lepi list Ave Maria, katerega mora vsakdo rad čitati, tako lepe reči prinaša. Jaz vsaki mesec komaj čakam. Zmiraj že dneve štejem, kdaj bode prišel. Sedaj je eno leto, od kar sem prišla sem v Bridgeport. Ko sem bila na drugem mestu, smo imeli vsi v hiši ta Vaš list in smo ga vsaki mesec skupaj prešteli. Ko sem pa tukaj sem prišla, kako sem bila vesela, ko sem takoj prvo nedelju čula, ko so "gospon plebanoš", Rev. Golob oznanili, da je list Ave Maria prišel, da ga dobimo lahko v zakristiji. Takoj sem šla in sem si ga predplatila. — Tukaj v Bridgeportu imamo dobrega in vrlega gospoda župnika Rev. M. Goloba. Posebno mora vsakega veselite, ko vidimo, kako ljubijo Marijo. Nikdar fatani zjutraj tako zgodaj ne pridemo v cerkev, da bi gospoda župnika že ne dobili v cerkev pri Marijinem oltarju klečati in moliti in prižigati svečke Mariji v čast. Kako je to lepo, ko imamo gospoda, ki nam tako lep zgled dajo. Posebno sedaj meseca maja bomo imeli vsako jutro sveto mašo ob pol 6. uri ko bodo šmarnice. Tudi mi obljubimo gospodu župniku, da bomo radi vsaki dan vstali in hiteli v cerkev, da počastimo v lepih šmarnicah svojo nebeško mater Marijo. In sicer bomo to pobožnost storili za vse one, ki je ne ljubijo in ki zaničujejo njenega sina Jezusa, da bi jim sprosilá spoznanja. **G. S., naročnica.**

V Forset City, Pa. je nov tajnik društva Sv. Barbare začel že sejati seme svojih rdečih naukov. Vidite, možje, ki ste ustanovili društvo sv. Barbare. Vstanovili ste jo kot katoliško. Toda pozabili ste jo tudi ohraniti katoliško. Niste pazili na to, da bi ji dali takoj v začetku ne samo katoliško ime, temveč tudi katoliško podlago, duhovnega vodjo, ki bi skrbel za to, da se katoliška pravila tudi izpolnujejo. Sedaj pa, kaj imate? Mesto "Svete Barbare", imate "Barbaro", kakor je nekdo neumno predlagal pri konvenciji. Raje bi bil predlagal "Barbarsko", bi se najbolj kazalo. Zato pa bomo povsodi odločni in celi možje. Ako smo katoliški, ako je jednota katoliška, naj bode popolnoma katoliška, ali pa rdeča. Brezbarvenih jednot tako ne moremo imeti. Vsaka jednota mora biti ali rdeča ali črna pobarvana. Povejte mi samo jedno slovensko jednoto, ki bi bila res samo podporna, samo busines.

Cleveland, O. — Nekoč sem čital v Proletarcu, da naj vsak naročnik pridobi še enega naročnika, pa jih bode še enkrat toliko. Proletarce malokdaj resnico pove. Po pot jo je pa vendar zadel. — Ali bi ne veljalo to tudi za naš list Ave Maria? — Dajmo, poskusimo! Vsak naročnik naj pridobi vsaj enega pa nas bode še enkrat toliko. Sedaj nas je blizo 4.000. Še enkrat toliko pa nas bode že 8.000! Kaj?! to bi bila vojska. In zakaj bi nas ne bilo toliko? —

Pogum velja. Vsak malo žrtvujmo, pa bode šlo. Nek rojak je šel okrog svojih prijateljev in jim ponujal list. Ko se nekateri ni hotel naročiti plačal ga mu je sam za pol leta. Čez pol leta je šel vprašat, ako ga hoče naročiti? In vsak mu je dal za celo leto in večinoma so še sedaj naročniki. Poskusimo še mi tako! **J. Intihar.**

Sheboygan, Wis.: Tukaj se trudi naš gospod župnik, Rev. Černe, da bi nam ustanovil slovensko šolo za naše otrociče. Toda naši zaslepljeni bratje, katerim je rdeča barva vzela samostojno in pametno mišljenje, zelo nasprotujejo temu. (res čudno: Na eni strani trdijo, da vera nasprotuje izobrazbi. Ko pa hoče duhovnik poskrbeti za vzgojo in izobrazbo, pa temu nasprotujejo!) Rojaki, spreglejte vendar! Urednik.) Dragi zavedni rojaki, pogledjte, pogledjte nazaj v preteklo leto. Imeli smo čistite sestre samo nekaj malo časa. In kako lepo so naučile slovenske otroke v tem kratkem času! Poleg tega, da so jih naučile slovensko čitati in pisati, naučile so jih tudi dramatično predstavo. Dobra vzgoja otroka je najboljša njegova dota. In kje naj jo dobi otrok? Najprej je to dolžnost vsake matere! Ali se ne spominjamo svoje dobre matere, v starem kraju, kako nas je vodila lepo v šolo in v cerkev! Kako lepo nam je govorila o Bogu o Mariji, da bi nas tako ohranila v starih ljubezni božji. Kako miho se spominjam slovenskemu mladeniču, ako se je dal zapeljati, ko se spozna in se domislil na tiste srečne ure, katere je prežival doma pri blagi materi. Dragi rojak premišli vse to! Šola in cerkev, sti pomočnici matere pri njeni vzgoji otrok. Koliko naših rojakov se izgubi tukaj v Ameriki, Zalah! Pozabijo na svojo staršice, ali pa piše, imeli dobre matere. Poznal sem fanta, ki ima dobro mater v starem kraju. Zašel je daleč na slabo pot za ta rdečimi. Pet let ni bil ne pri spovedi ne pri sv. maši. Toda počasi so se mu oči odprle, da je spoznal in se zavedel. Zlasti spomin na mater in njena molitev ga je dvignila. Sedaj je srečen mož svoje družinice, če tudi ima veliko križev. Njegova mati ga je vsakem pisnu opominjala, naj zlasti molitve ne pozabi. "Moli, sin moj, mi je pisala, kakor tudi mi doma vsaki večer za te molimo tukaj doma v domači hiši". Zlasti velko pa, pomore k dobi vzgoji katoliška šola. Brez katoliške šole je vsa vzgoja nič! Kolikrat molite doma? Kolikrat, očetje, učite svoje otroke katekizem? kolikrat jih učite spoznavati in bati se Boga? Največkrat otroci po naših hišah ne slišajo družega, kakor kletev, klanje in protiversko govorjenje. Posledice take vzgoje se že marsikje kažejo. Zato rojaki v Sheboygan, naši otrociči bodo blagoslavljali naš spomin, ako jim postavimo šolo. Vsaj mi očetje bodimo njihov prijatelj, vsaj mi se jih usmilimo in jim poskrbimo dobro vzgojo.

† FRANK GERMOVŠEK.

V Springfieldu, Ill. je dne 2. aprila po pet letnem trpljenju umrl vrli rodoljub Frank Germovšek v 64. letu svoje starosti. Bolehal je na želodcu in jetrah. Pred 29 leti je došel i Aldovščice pri Žužemburgu na Kranjskem v Cleveland, O. Od tam se je preselil v Joleet, Ill. in na zadnje v Springfieldu, kamor je preselil v Joliet, Ill. in na zadnje v Springfield, kamor je došel kot prvi Slovenec pred 25 leti. Izvzemši zadnjih pet let delal je v premoškopu. Ker ob njegovem prihodu ni bilo domače cerkve, priklopil se je takoj nemški cerkvi in pristopil tudi dvema nemškima katoliškima društvoma. Pogreb se je vršil dne 4. aprila iz Slovenske cerkve Sv. Barbare, koje ustanovnik in zvest ud in reden podpornik je bil od prvega početka do zadnjega svojega dne. Domači g. župnik je ob asistenci čč. gg. K. Krekenber-

ga in T. Fennessy služil levitirano sv. mašo zadušnico. Rajni zapušča razun vdove Ane roj. Strajnar še pet živečih hčera, Mrs. Mary Petkovšek, Willard, Wis., Mrs. Ana Zupančič, Mrs. Fany Žaubi, Mrs. Ivana Bučar in Miss Katy Germovšek, zadnje vse v Springfieldu.

Frank Germovšek je bil naročnik in zastopnik **Ave Maria** in naročnik Amer. Slovenca, odkar sta lista začela izhajati. Bil je zvest svojemu narodu in cerkvi. Svoje otroke je vzgojil z molitvijo in v strahu božjem. Vsi so zvesti in delavni župljani slovenske cerkve in vsi njih otroci pohajajo slov. župnijsko šolo.

V smrtnih svojih težavah in bolečinah je bil vdan v božjo voljo in še par minut pred smrtjo je opominjal mlade svoje prijatelje, ki so ga v boleznih obiskali, naj molijo, dokler so še zdravi; kajti v bolečinah človek ne more moliti. V trenutku, ko je začutil, da je nastopil smrtni boj, je poljubil škapulir in svetinjico Matere Božje, glava se mu je sklonila v pozglavnik in se ni več avedel. Ob navzočnosti in molitvah svojega dušnega pastirja se je duša pokrepčana s tolažili sv. cerkve, preselila v večnost. Svetila mu večna luč!

Vsem čitateljem "Ave Maria" priporočamo blagega pokojnika v molitev.

—o—

V Evelethu so ustanovili novo-dekliško društvo slovenskih deklet. Dekliška društva imajo med nami velikansko apostolsko delo med žensko mladino. Zlasti sedaj, ko je začela amerikanska ženska mladina odraščati, zlasti sedaj bi naj ne bilo slovenske župnije v Ameriki, ki bi ne imela svojega dekliškega društva.

Cerkveni odbor nove slovenske župnije v Barberton, O. je: John Ujčić, Anton Kranjc, Jos. Lekšan, Jos. Podpečnik, Jakob Caserman, Anton Okoliš. — Kolektorji po hišah so: Anton Okoliš, Matija Mihelčič, John Rataj, Jakob Caserman, Anton Strukelj, Jos. Podpečnik, Frank Debevec, Frank Ambrožič, Frank Bertoncelj, Frank Skerl.

Cvetke iz rdečih vrtov.

Ta-rdeči ata Kristan iz Chicage, ki so napisali že marsikako neumnost, so napisali poseben članek tudi na "Ave Minko", kakor lepo imenujejo naš list. V tem članku pa skušajo tudi nas pridobiti za se in za svoje rdeče prismo-darije in pravijo, da je kdo lahko dober katoličan, in pa socijalist objednem, da, da je kdo lahko celo dober katoliški duhovnik ali celo škof, pa ob jednom tudi dober socijalist. — Ne vemo ali so ata Kristan bolj neumni ali bolj hudobni. — Vaš socijalizem uči med drugimi nauki tudi: "Vera je humbug", "vera je fa... business", "človek je iz opice", "svet se je sam vstvaril", "človek nima duše, ko umrje, pogine, kakor vsaka druga žival", "sveti zakramenti, sv. maša, cerkveni obredi so neumni hokus pokus", "Jezus, Marija, svetniki" so izmišljotine duhovnikov" in tako dalje. — Kdor pravi o sebi, da je socijalist, ta trdi o sebi, da priznava nauke socijalizma, toraj tudi te omenjene, ali ne? — Sedaj pa povejte, kako more kdo verovati dva nauka: da je Bog in da ga ni? Da ima človek dušo, pa da je nima? Ako je katoličan, mora verovati in veruje, da so nauki svete cerkve edino resnični, kot socijalist mora pa verovati, da so humbug. In še celo duhovnik je lahko kdo, pa ob jednom socijalist!? Da, Kristan, et tutti quanti, mož z vašim značajem in vašega prepričanja, morda je lahko ob-jednem vse, kar kdo hoče. Toda za vsakega drugega pametnega človeka je pa samo jedno mogoče: Ali si s hudičem ali si z Bogom. Z obema ne moreš biti! Kdor ni z menoj, je zoper mene. — Zato pa katoličan, ki je v svobodomiselnih ali rdečkastih jednotah, ali ki naroča take liste, je **verski odpadnik**, kakor-so vsi oni, ki so vse to ustanovili in ki vse to vodijo. In dokler kdo tega ne pusti, je veliko vprašanje, kakšne so njegove spovedi, ako jih opravi. Kdor gre k spovedi, gre za to, ker se hoče resno poboljšati. Kdor se pa grešni priložnosti ne odpove, se tudi grehu ne odpove, kdor nevarnost ljubi, bo v nji poginil.

Vera je humbug! — — — kriči Chicaška sodrga in za njimi vse, kar rdečega po Ameriki "lajze inu gre"? Zakaj pa je vera humbug? No, in to še vprašate? Zato, ker tako neumne reči uči in zahteva, kakor na primer:

da moramo stariše svoje ubogati in spošto-vati,

da ne smemo ubijati,

da ne smemo nečistovati,

da si morajo zakonski medsebojno zakon-sko zvestobo ohraniti,

da ne smemo pijančevati,

da ne smemo krasti,

da ne smemo lagati,

da ne krivo prisegati,

da ne smemo drug drugega pohujševati, da mož ne sme žene pretepatvati, da mora žena biti dobra mati in dobra žena, da je v nebovpijoči greh, ako kapitalisti delavcem in najemnikom zaslužek pritrgujejo ali zadržujejo,

in še marsikaj neumnega, kar ni za 20 stole-tje!

Zato, ali nimajo rdečkarji prav, ko kriče: Slovenci proč od vere! Mi smo svobodomiselnji in si ne damo svoje svobode kratiti od kake katoliške cerkve! Prož ž njo nesramnico, da si upa v 20. stoletju take strašne reči učiti! Soci-jalizem je lep nauk! Tu je rešitev! Mi pa učimo, da človek vse sme, kar le hoče, da sme pijančevati, nečistovati, žena sme od moža zbežati, mož sme pozabiti na uboge otročice v starem kraju in tu se udati pijančevanju in grdemu življenju in še mnogo takih le lepih naukov! — Da, da, sodrugi le po veri! Le po nji! To je vaša sovražnica, ker vas svari! Mi smo svobodomiselnji! Hurrraaaa! Rdečkari-ja! Živela svoboda! Proč s črno temo vere! Le pijančujte! Le vlačugarite! Le kradite! Le pretepatvajte žene! Zakaj to je vaš nauk! Kaj vera? Vera je humbug!

In ti slovenski delavec, ne vidiš . . . ? Za božjo voljo! si slep? . . . O slovensko delav-stvo! o, slovensko delavstvo, ko bi spoznalo tudi ti . . . !

Kako strašno so Chicaški sleparji zaslepili in zapeljali naše ubogo slovensko delavstvo, kaže se vedno britkeje in britkeje po slovenskih nase-lbinah! Vzbudili so tolik protiverski fanatizem, da je turški janičarski fanatizem proti psu kristjani nič v primeri, kar se sedaj opazuje med slovenskim delavstvom. Evo vam par rdečih cvetk:

V Canonsburgu Pa, je rekel odnotni župnik, rodom ameriški Poljak, da so Slovenci naj-slabši v njegovi župniji, veliko slabši so, kakor Italijani. "Ako Italijan duhovnika noče, ga pusti pri miru, vsaj toliko je gentleman! Ne pa tako Slovenec. Ta ga pa žali in napade, ako ga le more". — Imel je nekoč slovenski pogreb. Bil je pogreb s sveto mašo. Pri maši je bil tudi rdečkarski fanatik. Ker drugače ni mogel pokazati svojega fanatizma, je med povzdigovanjem vrgel čik iz ust proti oltarju. — — Pri nekem drugem pogrebu, je gospod kadil po obredu krsto mrtveča. Toda rdeči fanatik se ni mogel premagati in je vstal v klopi in oponašal duhovnika, kako je kadil krsto umr-lega. Sodrugi so se mu pa smejali. — — Prosim, to se je zgodilo v 20. stoletju. To je storil Slovenec! Črni Čulukafri tam v južni Afriki imajo vsaj toliko olike, da spoštujejo pričuj-čnost mrtvega trupla svojega sotrpina in se

zadrže spoštljivo. Rdečak, slovenski fanatizovani rdečak pa niti te olike nima. Niti mrtvo truplo ubogega svojega sotrpina mu ni dovolj sveto, da bi ga ne oskrnil s svojim fanatizmom! . . . Pfui! Chicaški sleparji! —

O prišel bode čas, in sicer kmalu, ko se bode marsikaka pest ubogega slovenskega zapeljanca po Ameriki dvignila proti nebu in bode preklinjala Chicaške sleparje, ki so ga zaslepili in pahnil v toliko moralno bedo in gorje! Da, še zemlja, kjer bodo počivala trupla teh sleparjev, se bojim, da bode prokleta stoinstokrat od nedolžnih žrtev slovenskega socializma! O, pride nad plačila! Ne bojte se! —

Še nekaj cvetk! Imel sem misijon v Johnstown, Pa. Neka žena, ki je imela moža pijanca in seveda tudi rdečega prepričanja, kajti rdeči nos in rdeča barva gre skupaj, je imela strašno življenje s svojimi otročiči poleg nje. Da bi vsaj malo tolažbe dobila, prišla je k spovedi. Tam se je pred svojim Bogom zjočkala in potolažena je odšla domov. Mož rdečkar je domov grede z dela zvedel, da je bila tudi žena v cerkvi. Nabil jo je, da je bila vsa črna po obrazu. — Enak slučaj sem imel tudi v Brooklynu lansko leto, enak slučaj sem imel v Pittsburghu, enak skoraj še na vsakem misijonu . . . In pri vsem tem si še upajo rdeči sleparji trditi, da so svobodomiselnji? Da razširjajo versko strpnost, da je verski fanatizem nekaj strašnega? Saj še lastnim ženam ne pustite toliko svobode, da bi revice šle za svojim srcem. In pravite, da je vera privatna stvar vsakega srca! Spaka vendar! vsaj lastnim ženam pustite to privatno stvar! Zakaj jo potem nabijete, ako hoče sama za se privatno poskrbeti za to svojo vero!? — Kje je tu svoboda!?

Zavedna Slovenka iz Loraina, o kateri smo zadnjič poročali, je sedaj jako huda na nas. Detešmentaj! Da bi vedeli kakšno pismo nam je pisala! No, to pismo je pa samo nov jansen dokaz, da smo imeli prav, ko smo trdili, da je žena, ki se druži z rdečkarji, ki se trka na nje, da je "zavedna" največja sirota na svetu! Pravi, da je že 8 let med rdečkarji, pa je še vedno dobra kristjana! "Zavedna Slovenka", ali ste brali pred kratkem o velikanočni spovedi? da je neumnost! Da Jezus ni spovedi postavil, temveč duhovnik! Ali ste brali tam že toliko napadov na vse, kar je dobremu katoličanu svetega? Ako dosedaj niste, prosim berite! — **Dober katoličan ne more in ne bode niti minute ne v jednotah, niti bode trpel te liste v svoji hiši, ako hoče biti dober.** Kdor pa trpi vse to v svoji hiši, je v jednotah če tudi "samo radi podpore" tak je pa izdajalec najgršje vrste! Poglejmo! — Zavedna Slovenka, kakor pišete, ste mati. Dobro! Vzemimo, da imate vi sosedo, ki vas smrtno sovraži. Ta soseda potem hodi okrog med sosedi, vas obrekuje, smeši in vse hudo zoper vas govori. Doma vam nagaja, kjer in kadar more! Kriči nad vami in vas

zmerja, da je sramota. Vaš otrok pa je s to sosedo največji prijatelj, hodi k nji, jo pri njenem delovanju zoper vas podpira, ji še pomaga, raznaša vsa obrekovanja zoper vas, kar doma sliši gre tja in ji pove, da ima tako novo tvrino za svoja obrekovanja. Mati, Zavedna Slovenka, povejte, ali je ta vaš otrok zaveden otrok svoje matere? Kaj bi vi naredili s takim otrokom? Vzemimo, da je to že odrasčen sin. Ali bi ga trpeli v svoji hiši? Ali bi ga ne izgnali ven, ko bi prišel domov in mu ne rekli: "ako ti je soseda boljša kot lastna mati, pa tja pojdi!" — Vidite, Zavedna Slovenka, taka dobra katoličanka ste vi! Družite se z največjimi sovražniki svojih matere cerkve, jim pomagate z denarjem, z naročanjem listov, s podporo za njih tiskarne. In vi si še upate trditi, da ste "zavedna"? — In tako "zavedni" so vsi katoliški možje in žene med nami, ki so po rdečih jednotah, ki naročajo in bero slabe liste, pa naj bodo iz katerega koli uzroka! Saj imamo katoliške jednote! Zakaj pa siliti med sleparje!? — Gospod Jezus, na katerega se ta naša "zavedna Slovenka" sklicuje je rekel nekoč: "Kdor ni z menoj, je zoper mene!" — Ta Gospod je imel veliko potrpljenje z grešniki. Nečistnico je rešil smrti. Magdaleno je ljubeznjivo sprejel. Da, do hinavših farizejev je bil pa brezobziren. Kjer je mogel, pa jih je bičal. "Pobeljeni grobovi", jih je imenoval! — Taki pobeljeni grobovi so katoličani, ki hočejo biti s hudičem in Bogom, ki se družijo po slabih jednotah, bero slabe liste, pri tem pa še trdijo, da so dobri katoličani — "Zavedna Slovenka" tudi trdi, da kazimo mir. Da, tak gnili mir smo, ga in ga tudi bomo in še vedno bolj kazili, ker je že skrajni čas, da se razmere zjasnijo. Bil je mir zadnjih 10 let med nami! Smeli so sleparji nemoteno in nekaznjevano delati z narodom, kar so hoteli. Toda sedaj je pa konec! Nam pa ni nič mar, če nas vsi rdečkarji in magari še vse "Zavedne Slovenke" imenujete "kazi" ali "skaza" ali karkoli hočete! — Poredni otroci še nikdar niso bili hvaležni starišem za njih opomine. Ničvredna hči, ako jo mati posvari in kaznuje, se drzne celo lastno mater udariti. Zato tudi mi vemo, da nas ne boste hvalili in gorje, ako bi nas res vi hvalili!

Rdeča svoboda se jasno kaže v naselbinah. kjer so mi dobri možje pravili, da si v cerkev niti ne upajo. — Tako na primer sta mi dva moža v Imperial, Pa. pravila, da neki Mušič stoji pred hišo, ko je čas za sv. mašo. In ako vidi koga, da gre proti cerkvi, ga začne zmerjati. "Potem pa raje doma molim" sta mi rekla. — V drugih krajih se spravijo "rdečehlačniki" na vsako stran ceste, ki vodi v cerkev. In ako se kdo ojunaci, da bi šel v cerkev, mora iti sredi med to hudičevo "lajbgardo" in sramotenje, zabavljice, katere mora slišati, so grozne. — Povejte, ali more hudič biti bolj fanatičen sovražnik božji, kakor so naši ta-rdeči? Pa, prosim, recite, da to ni res! — Kaj praviti?

na to, "Zavedna Slovenka"? — Kajne, da je to prav. Mi pa, ki to grajamo, pa kazimo mir! —

Neki učeni Ule iz Chisholma pravi, da so nekoč v njegovi vasi misijonarji kričali v cerkvi, naj se ljudje očistijo svojih grehov, ker drugače bodo vsi v pekel prišli. Mr. Ule, ne samo to so kričali, temveč kričali so tudi, ako ne boste živeli po naukih svete vere boste tudi tukaj na zemlji že nesrečno živeli. Misijon je samo opomin, da človek malo začne misliti sam, ne kakor mu vi rdečkarji solite pamet. Nesrečni Mali in sto drugih naj Vam bo v zgled.

"Gajžla" je pustna šema, ki se vlačí po rdečih listih in klobasa, da človeka kar trebuch boli. Da, da, "gajžla", ste, velika "gajžla" in "gajžlan" je naš narod z vami, krvavo je "gajžlan". Res primernejšega imena si niste mogli dati. Divji huni so bili "gajžla" za celo Evropo, divji Turek je bil velika "gajžla" za jugoslovane, vi rdečkarji ste pa tudi velika "gajžla" za naš ubogi narod v Ameriki. Toda vse te "gajžle" so poginile prej ali slej. Samo njih grdo ime in njih grdo početje je ostalo v zgodovini. S strahom jih imenujejo očetje svojim otročičem in unukom. "Da, "gajžla" pomeni strašne čase!

Rdeča ljubezen do bližnjega se je pokazala v La Salle, Ill. Tam je umrl rojak Frank Felicijan. Bil je član veliko društev. Vsa so se udeležila pogreba, samo društvo sv. Barbare ne. — Dopisnik v A. S. dostavlja: "Zakaj ne? Vemo! Ker je pri tem društvu kopica rdečkarjev". — Ej, Barbara, Barbara, kam si zašla!

"Zavedna Slovenka" v Rock Springs, Wyo. ki sliši na lepo ime Rosi Jereb, ima silno rada Vodiško Johanco. Kar pozabiti je ne more. Seveda, kako bi jo pozabila, ko sti si pa tako podobne! Johanca je slepila z rdečo telečjo krvjo, naša Rozka pa z rdečim neumnim socijalizmom. Zato pravi ta dražestna Rozika Jerebova, da naj zlasti slovenske matere pristopijo v socijalizem. Zato misli, da naj bi dale svojim otrokom tudi rdeča imena. — Doma v starem kraju so imeli nekje grdo navado, da so dali vsakemu nezakonskemu otroku čudno in nenavadno ime. Tako je revček vedno na sebi nosil sramoto svoje matere, katere pač ni bil kriv. — Tako želi tudi naša Rozka Jerebova, da naj bi tudi nesrečne sirote, ki so tako nesrečni, da imajo rdeče matere in rdeče očete, nosili taka čudna imena, da se bodo tudi oni sramovali svojih starišev, ko bodo odrastli. — Ta uboga Rozika imenuje cerkev Sv. Cirila in Metoda tudi z lepo besedo "kevder". — Ej, Rozka, Rozka, le počakaj malo! Saj še ni vseh dni konec! Pazi se, da ne bodeš še milo, z ob jokanimi očmi iskala ta "kevder" — pa ga morebiti ne boš našla. Spomni se pa, na naše besede takrat, ko ti bodo grenke solze kesa zalivale tvoje oče! Spomni se, ko pride kazni, za grde besede in ostudne izraze, katere si pi-

sala v tako ostuden slovenski list kakor je Glas Smerdobe!

Neki J. Golob, tudi iz Rock Springsa ima silno rad "fathra" svojega župnika Rev. Schifferja. Silno se boji za njegovo prihodnost, kako se bode preživel. — Ej, Golobček, kar nič ne skrbi za duhovnike. Ko si ti za kravami letal po gmajnah, so se duhovniki trudili po šolah in si lahko misliš, da so se toliko že naučili, da si bodo vsaj takega kruha preskrbeli, kakoršnega si moreš ti. Zato, Mr. Golobček, le mirno spi!

Katera slovenska hiša ima naročen Glas Svobode, ta hiša je hiša odpadnika. Kdor more tako brozgo čitati, naročati in še plačevati, pred takim beži, kakor pred strupenim gadom. Strup imajo v hiši! — Ako gre tak še v cerkev, morda še celo k spovedi, potem pa ne vemo, kaj bi rekli o njegovem značaju, še manj pa o njegovi vesti in zavednosti!

Nekdo je priobčil v Glas Naroda, v Glasilu Jugoslovanske Jednote krasen članek, ki je hud poper za celo J. S. K. Jednoto. Silno nas veseli, da imamo še takih mož, ki so takega prepričanja. Škoda, da se ta mož ni podpisal, da bi mu dali zasluženo priznanje. Da, tako je! Sedaj je prišla doba, ko se moramo vsi odločiti za levo ali desno. Vsak dober katoličan mora reči, kakor je rekel Abraham svojemu bratu Lotu: "Naj ne bode med nama prepira, ker sva brata! Ločiva se! Ako greš na desno, grem pa jaz na levo". Tako moramo tudi mi katoliško zavedni Slovenci govoriti. "Naj ne bode prepira med nami, ker smo bratje. Toda ločiti se moramo. Ako greste rdeči bratje na desno, gremo mi na levo, ako greste pa vi na levo, gremo pa mi na desno."

V več naselbinah sem našel slovenske otroke, ki niti več krščeni niso. Našel sem slovensko mladino od 12 do 17 let staro, pa niso bili ne pri prvi spovedi, ne pri prvem obhajilu. O Bogu ne vedo nič, ne o veri. Dobro pa vedo, kaj je saloon, kaj je kletev in grdo življenje. In marsikje se že kažejo žalostni nasledki tega. Lastni otroci tepo lastne stariše . . . In prav jim je!

"Sv. Pismo", pišejo rdečkarji, "je neizčrp-ljiva knjiga." Pravijo, da do sedaj vsi veliki cerkveni učenjaki še niso spoznali popolnega njegovega bogastva. Se je to zakladnica, v kateri so nahajajo skriti veliki "šaci"! — Da, tako je! Zato Vam pa svetujemo, da si kupite takoj Lampetove Zgodbe sv. pisma in jih začnete proučavati. Silno ste jih potrebni! Rev. Škur je izdal tudi lep katekizem, kjer je ob kratkem ves nauk sv. pisma. Veste, kar hitro kupite si ga. Morda se vam vaša pordečena pamet malo zjasni. — Toda kaj, ko ste pa tako plitvi ljudje! V plitvo luzo gre pa tako malo vode! Kako naj potem razumete zakladnico sv. pisma.

Še nikdar se ne slišalo.

K. o. f. m.

OZNO v noči je že bilo, ko je pri Golobovi mami, še gorela luč.

V revnem stanovanju, visoko v petem nadstropju New Yorških "kasarn", je stanovala Golobova mamica.

Bila je udova, že dolgo let. S pranjem si je služila težek in reven vsakdanji kruh.

Ivan je bil nje edini pri življenju ostali otrok. Imel je že 18 let.

Lepo je učila Golobova mati svojega sina Ivana. Pošiljala ga je tudi v katoliško šolo. Toda to strašno New Yorško življenje po ulicah! Koliko tisoč nedolžnih src je že zastрупilo in spridilo. Tudi njenega sina je!

Ivan ni hotel delati. Postaval je po vogalih. Ako je prijel za kako delo, je delal le toliko, da je zaslužil nekaj centov in te pa hitro zapil.

In ona, dobra Golobova mamica, tako dobro vzgojena, pa naj vse to gleda? Pa naj vidi lastnega sina navadnega počestnega pohajča, lenuha, "trampa", "buma"? — Da, morala je. Kolikrat je cele noči prejšala sama doma, sin se je pa vlačil no — kdo ve kod! In ko je prišel spat in zaspan domov, o kolikokrat je pokleknila predenj in dvignila svoje vele in žuljeve roke pred njim: "Ivan, moj ljubi Ivan, nikar! Nikar tako. Lepo te prosim!" — Kletev in zmerjanje je bil odgovor sinov na vse njene prošnje. Kamenu bi se smililo ubogo materino srce, sinu se ni! "O ulica! O ulica New Yorška, kako strašna si za mlada srca!

Tudi danes ga ni domov. Delal je tri dni. Gotovo je potegnil plačo in sedaj... oh sedaj zopet . . .

Materino srce je trepetalo v nezmerni boli za sinom.

Bilo je že pozno, zelo pozno. Utrudila se je. Škoda plina. Ugasnila ga je.

Tam na omari pred kipom Žalostne Matere božje je brlela rdeča lučka. Tako je poskakovala, kakor bi se stegovala za izgubljenim sinom in mu klicala: "O sin, usmili s vsaj svoje mamice in pridi, pridi domov."

O koliko noči je že prečula na kolenih pred to podobo! O koliko kakor pelin grenkih solza je tukaj že izjokalo ljubeče materino srce! O ko bi ta lučka pred Marijo, Materjo žalosti, na omari vedela govoriti, kako žalostno zgodbo bi vedela povedati.

Tudi nocoj ni mogla iti spat. Kako naj miruje, kako naj zaspri mati, ko pa ne ve kje je sin? Kako naj zapre mati svoje materino oko, ko pa to oko tako želi in koprne po zgubljenem sinu? Ne, ne! Ne more!

Na kolenih je sklonjena, kakor že marsikako noč. Jagoda za jagodo se zmika med velimi prsti žuljeve roke uboge matere. Lučka pa je plapolala in medlo razsvetljevala objokani obraz Matere bolečin, kakor bi jo hotela tolažiti:

"Mati ne jokaj! Potolaži se. Glej ta objokani obraz nebeške matere Marije. Glej jo, kako junaško je stala pod križem in trpela. Mati trpi tudi ti. Glej, tvoja mati!"

"Da, mati usmili se mojega deteta! Usmili se ga! Mati, mati, prosim te! Prosim te, kakor more prositi samo materino srce! Pripelji mi sina! Glej te solze! Glej to grenko trpljenje! Glej to zapuščenost stare udove! Glej mojo bedo Glej moje

življenje O mati, vse, vse ti darujem za sina."

Prvi majnik je bilo ta večer. Bila je pri šmarnicah cerkvi. Čula je tam, kako mogočna je Marijina priprošnja. To jo je še bolj pokrepilo. Zato nocoj prosi, moli, kakor še nikdar preje! Danes hoče materino srce zmagati!

"Marija! Danes! Nocoj me moraš uslišati! Pripelji mi sina nazaj."

Dolgo je že molila. Proti jutru je že bilo! Toda materino srce ne pozna utrujenosti, ko se gre za dete. "Marija me mora uslišati za prvi maj!"

Nekdo pozvorni pri vratih.

Aha, sin gre! Srce ji je zatrepetal. Bala se ga je! In vendar ali je bila zastonj prečuta noč? Zastonj te vroče molitve? Zastonj te grenke solze? Ne, ne! Marija, Mati, vrni mi sina!

Vstala je in pritisnila na gumb in tako odprla vežna vrata hiše. Težki koraki se začujejo po stopnicah. Razburjeno hiti prižigat revno plinovo svetilko.

Ali ne gre več oseb? Da, najmanj dva gresta. Kaj bi to pomenilo.

"O, Marija, pomagaj! O, Marija vrni mi sina!"

Nekdo potrka na vrata.

"Kdo je?"

"Mrs. Golob?"

"Da. Kdo je?"

"Oprite. Takoj povem".

Težka slutnja se polasti njenega srca. "Moj Bog, nekaj se je zgodilo, Marija, Marija! Vrni mi sina!"

V sobo vstopita dva policijska stražnika.

"Ste Vi Mr. Golob?"

"Da! Kaj pa je?"

"Ne vstrašite se! Žalostno novico prinašava".

"Za božjo voljo, govorite, kaj se je zgodilo?"

"Vaš sin je bil zasačen pri tatvini z več

tovariši. Tovariši so zbežali. Vašega sina je zadel stražnikov strel in ga. . . .

"Jezno Marija! Usmiljenje!" in uboga ženica se je zgrudila nezavestna.

Še le po daljšem času se je posrečilo stražnikoma, da sta jo spravila k zavednosti.

"Zastonj je sedaj, Mrs. Golob. — Sin ni mrtev. V bolnišnici je toda ne bode dolgo. Srčno vas želi videti. Pridite z nama. Imava ambulanco zdolaj, da vas peljeva hitro tja.

Ravno je končal duhovnik zadnje molitve, ko mu je podelil zakramente za umirajoče, ko je stopila mati k postelji.

"O, mati, mati, zlata ljuba mamica odpustite je vskliknil umirajoči sin, ko mu je uboga mati padla okrog vratu.

"O, mati, mati! Žakaj vas nisem ubogal! — Vendar hvala Bogu, da sem se vsaj spravil še z Bogom! Zaslužil sem si! Mati, od . . . pu . . . sti . . . te . . ."

In v rokah trepetajoče matere je slonelo mrtvo truple sinovo — nesrečne žrtve slabe tovarišije velikega mesta!

"Hvala ti, Mati, samo da se je spravil z Bogom, je trepetaje govorila uboga mati . . . "Da je vsaj skesan umrl!"

"Mati, potolažite se!" pristopil je duhovnik k ubogi jokajoči materi! "Res žalostna je ta smrt. Toda poglejte to svetinjico? Vidite tu ga je zadela ena izmed krogel. Skozi srce bi mu šla in bil bi v trenutku mrtev. Tako ga je pa ranila še le druga krogla in tako se je mogel še spraviti z Bogom in tako umret. Čuden slučaj!"

"Da, čuden!" je pritrdil zdravnik .

Toda ni bil pa čuden za mater. Všila mu je v obleko svetnjico, da bi bil tako pod Marijinem varstvom! In bil je res.

Ne, ne! Materina zaupna molitev k Mariji ni nikdar zastonj!

Še nikdar se ni slišalo . . .

Marija, ti si moja mati.

Marija ti si mati moja,
in tvoja zvesta sem jaz hči!
Oj, stoj v življenju mi na strani,
da tvoj otrok se ne zgubi.

Sovražnikov preti mi dosti
in trnjeva bo moja pot
Zato že danes dete prosi milo:
O, mati, ti varuj me zmot!

Vsaj kdor zatekal se je k tebi
nevslisan li je kdaj še bil?
Zato, o Mati, čuvaj dete svoje,
dokler me grob ne bo zakril.*

Usliši me Mati....

F. P. — Pittsburgh, Pa.

Glej, Mati, bedna reva
pred tabo tu kleči,
ki vrača zdaj se k tebi
nazaj kot izgubljena hči.

O grozna leta greha,
o leta bede in gorja,
ko v strašni temi zmote
zgubljena reva sem bila.

Da, kolika sem reva
bila, sedaj spoznam!
Od greha kaj mi je ostalo? . . .
Nič!--grenke le solze in sram!

A vendar sem spoznala.
Glej, Mati, tu me zdaj!
O ne zavrzi hčere bedne
zgubljeno sprejmi me nazaj!

Da, Mati, daj to milost
Nesrečni grešnici:
Da zdaj do smrti svoje bodem,
ljubeča, Mati, tvoja hči.

Kraljica majnika.

"Kot svetle jasne vidiš
migljeti nas z višav,
tak jasna v srcu tvojem
do nje naj bo ljubav!

Zakaj li bi ne peli
Kraljici majnika?
Ko vendar vsa narava,
slavi jo radostna?

Kako naj jo častim,
povejte zvezdice?
A svitile zvezdice svetile
v odgovor:

Srce le mati hoče
za to srce ji daj,
naj bo za lepi maj!

* Pesnik, ki nam je poslal to pismo, naj se oglasi, in nam pove svoje ime.

Kraljica mila majnika, Bodi nam pozdravljena!

kakor lep šopek.

In ta lepi mesec je posvečen Mariji, naši Materi, kraljici nebes in zemlje. Vsa lepa narava nas vzbuja naj se spominjamo na nebeško cvetlico Marijo in naj ji darujemo ta mesec lepoto narave in pa tudi svoje srce.

Vsaka hiša ima gotovo podobo Marijino na steni. Okrasimo to podobo in zmolimo vsaki dan kako malo molitvico Mariji v čast. Če več ne, vsaj z eno Češčena Marija se spomnimo vsak dan. Mala lučka pred njeno podobo naj nadomesti našo ljubezen srca.

Ako imamo v cerkvi smarnično pobožnost, udeležimo se je gotovo vsaki dan.

Spominamo se nazaj, kako smo v maju doma v starem kraju hodili pridno k šmarnicam. Marsikje smo jih imeli zgodaj zjutraj, da smo potem lahko šli še na delo. Spomnimo se, kako smo kot dekleta Marijine družbe prepevale z veseljem lepe Marijine pesmi. Kolikrat smo navdušeno zapele:

Pri tebi, o Marija, zbrane
dekleta me prisrčno vdane.
Za mater smo te izvolile
Oh, ne zavrzi nas nikdar.

Koliko teh bivših nas Marijinih hčera je sedaj po Ameriki. Nismo več dekleta, temveč zakonske žene. Vendar ali se ji nismo posvetile za celo naše življenje? Ali ji nismo obljubile zvesto ljubezen do smrti? — Kako izpolnujemo to svojo ob-

ljubo? Smo ji zveste tudi sedaj tukaj v Ameriki? — Sedaj nam je njena pomoč potrebnejša, kakor nam je bila preje. Zatoraj, slovenske žene širom Amerike, ne pozabimo zlasti me častiti in ljubiti Marijo. Učimo jo ljubiti tudi svoje otročiče. Ali jim moremo zapustiti na smrtni naši postelji lepšo dedščino, kakor ljubezen do njih nebeške Matere Marije.

Zopet se spominjam, kako smo se zbirale pri Marijinih cerkvah. Prišle smo dekleta od 4 župnij. Bilo nas je več kot 400. Prišle smo na hribček in kako lepo je bilo čuti glas petja Marijinih pesmi:

Pred noge, glej tvoje svete,
položimo zdaj srca
naj gore ljubezni vneti
za te in za Jezusa.

Sedaj so tole sladki spomini lepih dni naše mladosti. O tudi

po vsi Ameriki naj glas doni
Češčena si Marija ti!

Zlasti ta mesec maj naj poživi v naših srcih te lepe spomine naših mladih dnij, s temi spomini pa naj obnovi tudi našo staro ljubezen do Marije. Storimo ta mesec kaj v njeno čast, kar in kolikor pač po svojih razmerah moremo. Tukaj je nam ženam veliko težje, kakor doma. Marsikatera žena bi rada šla v cerkev ob nedeljah, pa ima male otroke, mož dela jih nima komu pustiti, zato ne more. Tako ostane enkrat dvakrat, pa še večkrat in pri tem pa srce omrzne v ljubezni do Boga in Marije. Vendar matere, ali ni Marija "zlasti tolažnica nas trpečih mater? Kdo jo bolj potrebuje kot zdravje bolnikov, kakor me? Kdo bolj kot pribežališče grešnikov, kot me.

O, drage mi sestre matere, sotrpinke, ljubimo Marijo!

Franciška H.

Prijetna moja dolžnost.

K. o. f. m.

ILO je spomladi l. 1900. ko je gojenec osmega razreda frančiškanske gimnazije na Kostanjevici pri Gorici nevarno zbolel na pljučih. Doktorji so napovedali

sušico. In res, silno hitro je hiral in pešal. Po nasvetu zdravnikov so ga poslali domov, da bi morda domač zrak vpljival na bolna pluća, da bi se pozdravila. Toda zastoj. Potem so ga poslali v Savinsko dolino na Štajersko. Tu se mu je pa že toliko poslabšilo, da je začel pljuvati kri. Od tu so ga pa februarja meseca 1901. poslali na Trsat pri Reki, da bi morsk zrak dobro vpljival nanj. Tu se je pa popolnoma poslabšalo. Počila je žila v pljučih in vsaki teden najmanj enkrat je izbruhnila kri. Oslabel je tako, da ni mogel več ne hoditi in ne govoriti. Na postelji si ni mogel niti premakniti sam. Slednjič, če se je le malo premaknil na postelji in zakašljajal, bruhnila je s kašljem kri. Zdravnik in vsi so popolnoma zgubili upanje, da bi se kdaj mogel ozdraveti. Pač pa se je pripravil na smrt.

Vendar pa pri vsej tej bolezni mladenič sam ni zgubil upanja. Dasi mu je zdravnik odkrito povedal, da je nemogoče, da bi ozdravil, da je desna stran pljuč že precej pokvarjena, vendar je sam trdno zaupal na Marijino pomoč. Devetdnevnično za devetdnevnično je opravil in goreče prosil Marijo ozdravljenja. "Vsaj toliko bi rad še živel", da bi bil posvečen v mašnika če tudi pozneje takoj umre", je prosil.

V župniji, kjer je bil doma, je mala bo-

žja pot "Žalostna gora", kjer je verno ljudstvo častilo "Marijo sedem žalosti." Tako je naravno, da je tudi ta mladenič imel posebno zaupanje do Marije, pod tem imenom. Četrtega marca 1901. mu je bilo posebno hudo. Mislili so, da bode ta dan umrl. Po telesu so se mu že odprle rane od ležanja. V tej slabosti pa se je še enkrat prav zaupno, tako, kakor se more le otrok v stiski k svoji materi zateči, zatekel tudi ta bolnik k Mariji "Materi sedmerih žalosti" in začel novo devetdnevnično k njenemu prazniku — cvetnemu petku; z njim skupaj so enako goreče prosili zdravja njegovi stariši doma in cela samostanska družina. Prvih devet dnij je minulo, toda bolezen je ostala, kakor je bila. Začel je še drugo ki se je pa končala ravno na cvetni petek, praznik Žalostne M. B. Cel teden mu je bilo jako slabo. Prišel je ta praznik. Sprejel še enkrat sv. zakramente in se s posebnim zaupanjem obrnil še enkrat k Mariji za pomoč. Tedaj je pa obljubil, če mu Marija sprosi zdravja, da bode prvo sv. mašo bral v cerkvi Žalostne M. Božje na Žalostni gori, v priznanje hvaležnosti za uslišano milost, da se ji bode tam javno zahvalil za milost ozdravljenja. Da bode tam obesil tudi sliko s napisom: "Marija, me je ozdravila" in pa da, ako bode le količkanj mogoče, da bode skušal v svojem poznejšem življenju vstanoviti list, ki bode nosil ime "Ave Maria", kjer bode pri priliki opisal to zgodbo ozdravljenja. Tudi vsa samostanska družina je ta dan sprejela obhajilo zanj in vsi patri mašniki so se ga spominjali pri sv. maši. V svojem zaupanju, dal si je prinesiti olja iz svetilke, ki gori pred sliko Marijino na Trsatu in se bolno stran prsi poznal z njim: "Do o-

poldne je bilo še jako hudo. Tudi kri se je zopet odprla. Popoldne je pa zaspal jako trdno. Ko se je prebudil, bil je kakor ves drugi. Še isti dan je že lahko vstal in čez tri dni je že hodil in mogel potoval iz Trsata do Novega mesta na Dolenjskem, kamor je šel v bolnišnico. Zdravnik, znani Defranceschi ga je še preiskal in našel, da je sušica v zadnji stopinji, našli so v plučah "bacile", in — "14 dni" je rekel, "je največ da more še živeti. Toda nasprotno, ozdravljenje je silno hitro napredovalo, tako da je bil v 3 tednih, kakor zdrav. Zdravnik ni bil veren človek, vendar priznal je "ko bi imel vero, bi rekel to je čudež, da je ta človek ozdravel, ker drugače tega razložiti ne vem."

In ta mladi tako bolni klerik je še sedaj živ in zdrav in se mu prav nič na pozna, da je bil kdaj tako zelo bolan. Zdravnik Defranceschi je pri ozdravljenju trdil, da nikdar ne bode mogel pridigati, da ne bo de za težko delo, itd. Vendar pa je sedaj celo misijonar in pridiga včasih po štirikrat, ali še večkrat in se mu prav nič na glas ne pozna, da nima celih desnih pljuč.

Sedaj živi tu v Ameriki in — je — urednik "Ave Maria".

Priče, da je vsaka besedica tega resnična, je njegova družina, so zlasti udje frančiškanskega samostana na Trsatu, vsmiljeni bratje v Kandiji, pri Novem Mestu, in vsi, ki so ga v tem času poznali in videli.

S tem izpolnujem zadnji del svoje obljube, katero sem storil na cvetni petek 1. 1901. in se še enkrat prav iz srca zahvaljujem Mariji. Žalostni Materi božji, za tako čudovito pomoč in ozdravljenje, ko sem takrat že popolnoma obupal, da bom kdaj prebolel težko bolezen. Vendar me je vrednega spoznala svojega usmiljenja in svoje pomoči. Njej bodi tisočera zahvala.

Rojak, ljubi Marijo! Zaupaj ji! Zatekaj se k nji v vseh stiskah in ne boš osramičen. List "Ave Maria" je toraj samo nov dokaz o resničnosti besedi:

Še nikdar se ni čulo, da bi bil kdo neuslišan ostal, ki se je k Nji zaupno zatekel in Njo pomoči prosil!

Urednik "Ave Maria".

MARIJIN OTROK.

M. Elizabeta.

Da jaz sem zorna roža,
za te bi bil moj čar;
ljubeče bi ovila,
Marija, tvoj oltar.
Ti lepa, najčistejša,
ki te proslavlja svet,
o, naj sem v tvojem vencu
Marija, skromen cvet!

O, da sem zlata zvezda
za te, na tvoj oltar,
v deviški tvoji kroni
smehljaj bi se moj žar.

Ti lepa, najčistejša,
ki poje ti nebo,
v deviško svojo krono
me vpleti zvezdico!
Kot angelj bi se vzpela
pred tebe pod obok . . .
O, saj sem več, Marija,
glej, jaz sem tvoj otrok.
Jaz smem te mater zvati,
ti ves ponos si moj;
vseh sreč, največja sreča,
da jaz otrok sem tvoj.

Izpod peresa slovenskega trpina.

Piše John Peshel iz Ely, Minn.

ASTITAM Vam g. urednik na vašem trudopolnem delu za katoliški slovenski narod, za blagor njegov in za njegovo pravo izobrazbo. Da, čas je prišel sedaj, da se moramo vsi, ki smo do sedaj krepko klubovali sovražnim valovom nasprotstva in zmote in ostali zvesti pri trdni in mogočni skali svete vere, da se vsi združimo v navdušeno delo, da rešimo z krempljev antikristov naš ubogi narod. Naši očetje so se morali boriti za sv. vero in za domačo grudo zoper zloglasnega Turka. Takrat še ni bilo narodnih zapeljivcev. Vsi so bili ene misli in enega navdušenja in šli skupno v boj za "križ sveti in svobodo zlato"! — Česar si naši očetje niso nikdar mislili, česar si še pred nedavnim časom nismo mogli misliti, prišlo je. Tu smo sedaj v razmerah, da se mora brat boriti zoper brata, ako si hoče ohraniti svojo vero. Da, naš boj danes je sramotnejši, kakor boj proti Turkom. Naši predniki so se morali boriti z krvoločnimi barbari, katere je mohamedanizem fanatiziral proti krščanski krvi. Tu se pa bori brat proti bratu, trpin proti sotrpinu, da si ohrani to, kar mu je najdražje na svetu — vero svojih očetov, biser, odkupljen s krvjo prednikov. — Poglejmo v socialistične liste, kaj pišejo?! Malo jim je mar napredek naroda. Le ostuden boj fanatizma proti veri. Iz Eeveletha je nek zaslepljeni revček celo predlagal v svoji slepoti, da naj poberemo vse križe doli, pa bodemo imeli vsega dosti. Kolika zaslepljenost! — To so sužnji antikristovi, kateri imajo nalogo, da delajo

razdor med Slovenci po naselbinah, po družinah in po enotah. Usiljujejo se povsodi ubogemu ljudstvu kot njegovi voditelji. Prednjačiti hočejo med nami. Vtikajo se prav v vse, kar jim nič mari ne gre. Da, kriče na vse grlo, kakor kak umazan žid na semju, ko pa treba za narod kaj žrtvovati pa, čuješ njih izgovore, "da naj dajo oni, ki imajo". Da, naši naprednjaki nimajo denarja, pač pa strupene jezike. — O, ko bi se vsaj naša slovenska duhovščina združila v obrambo svojega naroda! Zakaj, najprej bi bila sveta dolžnost in naloga čč. slovenskih duhovnikov, da stopijo v obrambo, potem pa da nas lajike zbero okrog sebe v skupen in odločen odpor proti tem janičarjem našega slovenskega ljudstva v Ameriki. Duhovniki so bili v starem kraju, ki so največkrat v cerkvah na hribčkih zbirali narod v obrambo pred Turki. Duhovniki bi morali biti tudi med nami prvi. Da vseh nas dolžnost bi naj bila, da stopimo na delo, najprej s peresom, ter da podpiramo dobro časopisje, da bode zanimivejše, kakor nasprotno. Pošiljajmo pridno dopise, spise o župnijskih in društvenih zadevah, poročila o šolah, slike naših cerkva, i. t. d. Delujemo, kako bi se združile katoliške jednote, ako bi se s skupnim delovanjem še kaj več dalo storiti za naš napredek. Ljudstvo hoče čtiva, ljudstvo hoče delati, ljudstvo hoče, da se začenjajo razne stvari v njegovo korist. Posebno dobro berilo ohranja ljudstvo pri poštenem življenju in pri sveti veri. Slabo berilo je strup, je kuga za naše ljudstvo. Mi smo le predolgo molčali in mirno gledali, kako so rastli nasprotniki, kako se je širil "duh časa" med naše vrste. Sedaj se pa čudimo in se jezimo na narod, kako je globo-

ko padel. Mi sami, duhovniki in katoliški lajiki smo sami temu uzrok. Poglejmo malo, kje smo danes! Poglejmo svoje jednote! Poglejmo svoja društva! Prvi naši možje voditelji so delali v potu svojega obraza. Mi smo pa spali. In danes? Ali ni naša velika sramota, da smo izgubili katoliško jednoto Sv. Barbare? da smo v nevarnosti, da sedaj zgubimo še Jugoslovansko? Sami smo tega krivi. Naša lenoba, naša zaspanost. Poglejmo našo mladino po naselbinah, kako je polna "duha časa"! Ali smo brez krivde? Brez odgovornosti za vse to? Moremo reči, kaj

mi mari? — Toraj častiti slovenski duhovniki, apeliram na Vas v imenu svojih sotrpinov, v imenu slovenskega delavstva! Žrtvujte nekoliko časa, da daste zdravega berila našemu narodu in zdravega razvedrila. Pomagajte, da se med nami razmere zjasnijo, da se naš narod združi složen okrog svetega križa, ker le tedaj bode zavladala med nami zopet sloga, edinost in bratska ljubezen, katere tako zelo pogrešamo. Odpirajmo oči ubogim zaslepljencem, da bodo spoznali, kako nesrečni so, ker so dali vjeti v krepplje hudičevih služabnikov.

ŠMARNIČNI ZVONOVI.

Ivana Ule.

Oj šmarnični zvonovi,
komu tak milo požete?
in slavo vi čegavo
veselo tak oznanjate?
Marijo mi pozdravljamo,
zvonovi pojejo,
Kraljici Maja v slavo
njih glasi se razlegajo.
Oj le zvonite, vi zvonovi,
zvonite glásno vsi
da naše ljudstvo bedno

iz spanja se zbudi!
Naj srca vsa slovenska
k Mariji zopet se vzbude
v ljubezni novi srečni
Marijo naj časte.
A ti pa Mati mila,
nas sprejmi vse nazaj
in v srcih vseh slovenskih
oj zbudi nov lep maj!
oj zbudi nov lep maj!

ČASU PRIMEREN DOPIS.

Wiillard, Wis. — G. urednik! Priporočite vsem čitateljem "Ave Maria", da naj vsak zmoli deset "Češčenamarij" za tiste, ki velikonočne spovedi nočejo opraviti. Naj bi jih Marija zopet nazaj pripeljala na pravo pot. Da bi se slovenske žene poprijele Marije, ne pa listov rdeče barve. To se ženam bolj spodobi, kakor pa brezverske liste podpirati in v nje pisati. Da bi svoje otroke učile poštenega življenja in lepega vedenja, ne pa odvrčale našo mla-

dino od tega, kar so slovenske matere v starem kraju vcepile dobrega v njih srca. Za take nesrečne matere molimo!

A. J.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Vsled pomanjkanja prostora smo morali več dopisov odložiti za prihodnjo številko. Izostati je moral tudi izkaz darov i. t. d. Vendar se že sedaj iskreno zahvaljujemo vsem dopisnikom in dobrotnikom za pomoč. **Bog plačaj!**